

Dina Vukelić rođena je 1990. u Zagrebu gdje je završila dramaturgiju smjera dramskog i filmskog pisma na Akademiji dramske umjetnosti te komparativnu književnost i lingvistiku na Filozofskom fakultetu. Autorica je scenarija za kratkometražne igrane filmove *Ne pričamo o vama nego o djeci* (2015.) i *Točka zarez* (2017.) te je kao scenaristica surađivala s nekoliko produkcijskih kuća i HRT-om. Na Hrvatskom radiju izvode joj se radio dramatizacije, kratka proza i drame *One male stvari nakon polusna* (2016.) i *Obična* (2017.). Kao dramaturginja surađivala je sa Zagrebačkim kazalištem mladih, Hrvatskim narodnim kazalištem u Zagrebu i Kazalištem Mala scena, a trenutno radi u Satiričkom kazalištu Kerempuh. Piše drame, radio drame, dramatizacije i scenarije, a bavi se i filmskom edukacijom u okviru projekta Sedmi kontinent. Članica je Saveza scenarista i pisaca izvedbenih djela (SPID). Dramski tekst *Dnevna doza mazohizma* 2017. godine ušao je u užu selekciju Hartefaktova natječaja za najbolji suvremeni angažirani dramski tekst.

Dina Vukelić

DNEVNA DOZA MAZOHIZMA

OSOBE:

GENERACIJA Y:

TOMA, 28, student
 JANKO, 28, samoubojica
 IVAN, 30, Tomin brat, gradski službenik
 INGRID, 25, pripravnica
 DAVID, 35, Verin ljubavnik, glumac
 KOR Y, oni/e rođeni/e 80-ih i 90-ih

OSTALI:

SOFIJA, 16, gimnazijalka, a.k.a. *miss.sophie2000*
 BRANIMIR, 58, Tomin otac, ratni veteran
 VERA, 45, Sofijina majka, producentica

1.

Noćni klub Limb. Reflektori bljeskaju. Elektronski ritam.
Mladi plešu, smiju se, piju i zavode jedni druge.
Jednima se posreći ponekad, drugima nikad. Većina se
pretvara da je sretna.
Svi zajedno čine Kor generacije Y.
Njihovi glasovi stvaraju kako foniju, a njihovo kretanje
užurbani kaos.

KOR Y:

Svi se zabavljaju, a ja samo gledam.
Sam sam.
Nisi.
Ja jesam.
Pitam se ima li ovo smisla.
Nema.
Ili ima.
Nema.
Pitam se ima li mjesta za mene.
Postoji li plan.
Postoji li nešto više.
Da, postoji Bog.
Ja ne vjerujem ni u što.
Ja vjerujem u nešto.
Trebam napraviti nešto za sebe.
Upisati fitness.
Organizirati slobodno vrijeme.
Izbaciti suvišno.
Početi ispočetka.
Napiti se.
Isprazniti recycle bin.
Napuniti baterije.
Jesti zdravije.

#detox

Treba mi život bez glutena.
Bez stresa.
Bez kočnica.
Treba mi meditacija.
Relaksacija.
Duhovna obnova.
Sezonska sniženja.
Hodočašće u Lourdes.
Astralna projekcija.
Utjeha.
Previše je prošla moja generacija.
Rat.
Privatizaciju.
Trebam učiniti nešto za sebe.
Kada zavoliš sebe, voljet će te drugi.
Trebam biti najbolja verzija sebe.
Trebam biti zanimljiv.
Trebam biti ljepša.
Razviti socijalne vještine.
Štedjeti za Golf.
Mercedes.
Liposukciju.
Ja nemam vozačku dozvolu.
Ne znam ja ništa, ja sam ovdje biciklom.
Želim biti uvaženi samorealizirani pojedinac.
Ignorirati mišljenje drugih.
Drugi me sustavno definiraju.
Osjećam tuđe poglede.
Osude.
Kritike.
Neprestanu vanjsku evaluaciju.
Nije da me briga, ali.

Ali, ali, ali.

#onokad količina lajkova govori o unutarnjem osjećaju vr-
jednosti.
Lajkovi su za debile.
Možda ovo nije vrijeme za mene.
Ovo nije vrijeme ni za koga.
Ne odustajem, ne još.
Imam mladost.
#klabing
Cugu.
Put, Istinu i Život.
Netflix.
Svoju državu Hrvatsku.
Ja sam kozmopolit.
Ja nisam ništa.
Mi Hrvati! Mi Hrvati! (*Busanje o prsa*)
Ja sam svašta pomalo.
Nešto ipak fali.
Isus Krist?
Ono nešto.
Isus Krist je moj spasitelj.
Jednom ću biti slobodna.
Samo da diplomiram.
Kroatistiku.
Ekonomiju.
Pravo.
Informatiku.
Bilo što.
Neću diplomirati.
Samo da se zaposlim.
Radim tu i tamo.
Čekam sezonu.
Imam ful bogate starce.
Samo da se skrasim.

Ili ne još.

Kupit ću stančić na Remizi.
Na kredit.
Nikad nemam para.
Ja živim sa svojim.
Ja ću sve naslijediti od babe.
Od dede partizana.
Ja nemam nikakvih nekretnina.
Mrzim materijaliste.
Trebam ipak imati nešto.
Otputovat ću u Pariz, New York, London.
Jesi stavio na Fejs?
Ja neću nigdje.
Ne ću se piše odvojeno.
Naći ću partnera.
Djevojku.
Svajpanjem desno.
Na večernjoj misi u Župi sv. Josipa.
U Limbu. *Check in:* Limb.
U Nacionalnoj sveučilišnoj biblioteci.
Na prosvjedu.
U *gy*mu.
Prekinut ćemo.
Možda nećemo.
Možda ću imati djecu.
Možda neću nikad.
Ja moram imati barem jedno.
Dva.
Tri.
Moj sin će se zvat' isto k'o moj stari.
Planiram otići van.
Živjet ću u Irskoj i/ili u Njemačkoj.
Uslužne djelatnosti nisu za mene.

Što je uopće za mene?

Želim toliko toga.

Radim bilo što.

Tražim se.

Samo da nađem posao.

Sredio mi nešto rođak.

Ja ću se vratiti majčici Hrvatskoj.

Tu je najtoplije.

Ajde, bar imamo Jadransko more.

Moja zemlja Hrvatska... (Pjeva)

Tu su mi roditelji, bake i djedovi.

To je zemlja mojih očeva.

Mene ne zanima prošlost.

Ni mene.

Gledam naprijed.

Ray Ban Aviator cvike su na 50%.

Ustaše i partizani su out.

Devedesete su iza nas.

Ja sam ipak dijete rata.

Ja sam iz miješanog braka.

Više Srbin nego Hrvat?

Posvuda mrzitelji svega hrvatskog.

Kriptofašisti.

Ja više ne znam što sam.

Ja sam samo čovjek.

Ja sam Hrvatica.

Mene ne zanima rat.

Mene ne zanimaju podjele.

Osim kad nas oni diraju.

Tko su oni?

Neprijatelji.

Ma tko su neprijatelji?

Gledam naprijed.

Budućnost.

#onokad shvatiš da si potratio cijeli dan na Youtubeu jer si gledao mačke koje znaju koristiti WC školjku.

Gledam naprijed.

Pritisak je prevelik, pa stišćem snooze.

Još samo pet minuta.

Gledam naprijed.

Odgadam.

Još samo deset minuta.

#onokad te starci pitaju kada ćeš odseliti, a ti napraviš WTF pogled.

Gledam naprijed.

Još samo nekoliko godina.

Odgadam.

Gledam naprijed.

Svi se zabavljaju, a ja samo gledam.

Sama sam.

Nisi.

Jesam.

Odgadam.

Pitam se ima li sve ovo smisla.

Nema.

Ili ima.

Nema.

Ima.

Nema.

Ima.

Nema.

Ima.

Za to vrijeme, dva autsajdera, pomalo bijedna i očajna tipa, stoje u čošku, izolirani od svih. Toma i Janko su promatrači tuđeg užitka i vlastite tragedije.

Toma je mršav. Ima nezgrapne pokrete. Nije ružan, a nije ni lijep. Iz očiju mu pršte ljutnja i prkos. Pokušava ostati sabran, iako već puca po šavovima.

Janko je okruglast i škiljav. Naziru se budući znaci čelavosti, prorijedena kosa pada mu nespretno preko čela. Usporen je. Ne odviše bistar. Nježni romantik.

Obojica žednim pogledom gutaju Sofiju.

Janko nešto slinavije, Toma suzdržanije.

Sofija je mlada i poletna školarka. Ima gipko tijelo i žutu lepršavu haljinu. Kosa joj je skandinavski plava, ofarbana, svjetlija od bljeskova reflektora.

Sofija je u centru. Na povišenoj platformi. Oni koji je okružuju manje su primjetni. Oni su dekor, kao i diskokugla, baloni, konfeti, svjetla, staklene pregrade, kičaste stepenice, ukrasne figure, što god je potrebno na sceni.

Sofijine usne su ispučene i crvene.

Sofija ne mari za druge ljude, ali oni mare za nju.

Sofija ne mari ni za koga.

TOMA: Gledaš malu u žutom.

JANKO: Zove se Sofija. Kako pleše. Kao da će pasti nasred podija.

TOMA: Pijana je.

JANKO: Ne bi smjela piti. Sofija je na low carb dijete.

TOMA: To znaš čim je pogledaš.

JANKO: Ima svoj Youtube kanal i Instagram. Tamo sve kaže.

TOMA: Ti pratiš što piše neka random curica na netu.

JANKO: Ne piše. Ima clipove iz gyma, kupaonice, školskog hodnika, od svagdje.

Sofija i dalje pleše energično s rukama u zraku.

Tomin i Jankov očaj širi se prostorom u kojemu se svi zabavljaju, a parovi plešu stisnuti, hvataju se i uživaju.

JANKO: Toma, razmišljao sam da nešto poduzmem oko nje. Da joj se javim.

TOMA: Sada?

JANKO: Možda bolje online. Sada nije trenutak.

TOMA: Definitivno nije.

JANKO: Draga je Sofija. Vidio sam to svojim očima na Instagramu. Spasila je mačke iz azila Dumovec. Jednu bez oka, drugu s opeklinom na leđima, a treću žgolja-

vu i nikakvu. Uploadala je fotku. Smije se. Čući na livadi s mačkama u rukama. Nosi roza trenirku s tri Adidas crte. Bila je tako lijepa. Lijepa je i sada, ali meni je draža prirodna s #nomakeup i #nofilter. Nijedna djevojka nije kao miss.sophie2000.

TOMA: Reci mi da to izmišljaš.

JANKO: Možeš sam provjeriti. Guglaj miss.sophie2000.

TOMA: Janko, vidiš ove ljude.

JANKO: Vidim.

TOMA: Plešu, piju vino, mohito, džek, naručuju nova pića cijelu večer. Oni ne misle na tebe ili mene, a mi ih gledamo izdaleka i razgovaramo o njima. Nije li to pomalo jedno, patetično, ne misliš? Oni se smiju. Sebi ili nečemu drugome. Sigurno ne nama. Mi za njih ne postojimo. Sofija ni ne zna da govoriš o njoj. Vidiš li što je sreća, taj noćni život, život uopće? To nije ovo što ti radiš.

JANKO: Nama je lijepo. Među ljudima smo. Tu je puno djevojaka, jednom ćemo i mi upoznati neku. Koliko ih je.

TOMA: Ništa nam to ne vrijedi. U takvima kao što smo mi ima nešto oštećeno.

JANKO: Ne razumijem.

TOMA: Mi ne možemo postati oni frajeri koji plešu s djevojkama kao što je Sofija i zovu ih u Lexuse i Audije i dvoetažne stanove na Remetama.

JANKO: Što onda ja mogu učiniti za miss.sophie2000?!

TOMA: Ništa.

JANKO: Ne volim kada tako govoriš. Čitao sam u *How to attract women* na Huffingtonpostu da postoji pet znakova atrakcije koji su univerzalni, to znači da vrijede i za nas. Prvi je znak: pogled. Ženu trebaš gledati ravno u oči. Drugo: govor tijela. Najuspješnije je zrcaljenje pokreta, kao očigledni znak atrakcije između muškarca i žene. Treće: ulazak u osobni prostor.

Toma je ostrašćen i spreman za destrukciju (svačijih) snova.

Janko nije spreman čuti što ono što će mu Toma reći.

Dok Toma govori, Janko tone sve dublje i dublje. Lice

mu postaje beživotno. Tijelo mu se opušta, kao da je od želatine..

TOMA: Janko, čak i da nešto učiniš, čak i da ti se koja druga smiluje i poda, to ne bi bila Sofija, nego neka očajna i prištava. Ali i u tom slučaju, ti si nepovratno izgubio svoje najbolje godine. Svoju mladost. Ima li smisla da se trudiš? I dalje ćeš ostati nedonošče svog neizvijenog i praznog puberteta. Dok su drugi imali djevojke, ti si imao anime maratone. Dok su drugi proživjeli svoje prve poljupce, ti si petke provodio sam, uz svoju mamu, i gledao Kolo sreće. Pogledaj Sofiju. Ona nije kao ti ili kao ja. Ona je sretna i neopterećena. Njoj prilaze muškarci. Oni koji ne prilaze, drkaju nad njenim clipovima i fotkama. miss.sophie2000 dobije 128 dick picova po satu, a tek joj je, koliko, šesnaest. Ona može birati. Mi ne možemo. Mi smo uvijek u podređenoj poziciji. Mi smo nebitni. Mi smo genetski otpad, to je realnost. Mi smo na dnu evolucijskoga lanca. Nismo bogati. Nismo nešto zgodni. Nemamo posao. Što takav kao ti ili ja može ponuditi Sofiji? Stalno nam govore da moramo biti dobri, ali to ne valja jer si onda nice guy. Patetičan beta jadnik. Još te zauzvrat friendzoniraju, postaješ im rame za plakanje, pričaju ti o drugim frajerima, sve u detalje. Govore nam da moramo biti grublji, nabrijani teretana fanatici, ali i to ne valja jer si onda seljačina. Što god da napraviš, pušiš odjeb za odjebom svakoga vikenda. Kada se požališ, kažu ti da trebaš biti čvršći i da ne pokazuješ emocije. Kada ih ne pokazuješ, misle da si psihopat. U nama je uvijek greška. U ovakvom društvu nema mjesta za nas.

Sofija poskakuje. Haljina joj leprša kako se okreće oko svoje osi.

Mladi par u blizini hvata se s puno žudnje. On njoj zavljači ruku pod suknju, ona se smijulji i omata nogu oko njega.

Toma i Janko istodobno uoče prizor. Oblak čemera obavija obojicu.

TOMA: Idem.

JANKO: Već?... Ja ću ostati... Još malo... Nije sve tako crno, Toma. Nije sve tako crno. Je l' tako? Je l' tako da nije? Toma! Čekaj!

Toma odlazi.

Janko ostaje sam među ljudima, potonuo i bez tračka nade. Oprezno se i bojažljivo približava plesnom podiju. Mladi ga ljudi gurkaju ramenima. Plešu kao da ga nema. Janko prima oštre ubode laktovima u trbuh.

Janko stoji ispred Sofije. Promatra je kao eksponat u muzeju. Ona mu je okrenuta leđima. Snima selfie, izdužujući ruku koliko može, tako da i Janko upadne u kađar. Janko je gleda pokislo, spuštenih ramena. Ništa ne govori. Paraliziran.

2.

Janko stoji nasred scene. Sam je samcat. Nema ni Tome ni drugih ljudi. Kraj Janka je neko jednako osamljeno stablo koje sugerira da se nalazi u šumi.

U pozadini, unatoč mraku, nazire se šumski pejzaž.

Janko je odjeven isto kao u Limbu. Blijed je i pomalo nervozan.

Iz šušlave vrećice vadi uže.

Razmotava ga, što traje podulje s obzirom na Jankove drhtave ruke.

Čuju se hukanje sove i neki slični zvukovi noćnih životinja.

Uže već ima spremnu omču. Janko ga prebacuje preko grane. Nespretno je, očito mu tjelesni nikad nije išao pa ne pogađa iz prve.

Kada napokon uspije, osjeti kratko smirenje.

Penje se, jednako nespretno, na kvrgavo i nepravilno stablo.

Namješta omču na vrat.

Duboko diše.

Pogleda prema nebu.

Pogleda oko sebe.

Vješa se.

3.

Pozornica je poluprazna.

Posvuda su čaše i boce jeftinog vina. Stari namještaj koji nitko već dugo nije mijenjao. Da se može osjetiti miris, bila bi to ustajalost.

Branimir je u srednjim pedesetim godinama. Prosijed, stasit, s tragovima iskustva i unutarnjeg kaosa na licu. Sjedi pred televizorom dokasna, što inače redovito čini. U pozadini se čuje beznačajna repriza emisije o Jadranu.

Toma pored Branimira izgleda ne jako i sitno. Želi otići do svoje sobe, iako mu se ne spava. Branimir ga zaustavlja.

Obojica su noćne ptice.

Branimir natoči Tomi čašu.

Nutka ga.

U Branimirovu govoru čujemo ostatke engleskog izgovora.

BRANIMIR: Gucni malo. Ako ti nećeš, ima tko će. Što ti piješ kada si vani, čaj s dumbirom? Juice?

TOMA: Što ti piješ, stari?

BRANIMIR: Je l' onaj degenerik opet bio s tobom?

TOMA: Zove se Janko.

Toma otvara laptop. Igra neku pucačinu kao Call of Duty. Napola sluša pripitog oca.

BRANIMIR: Bože moj, u moje smo se vrijeme znali provoditi u Torontu, nije me bilo kod kuće cijeli tjedan. Tek prošla ponoć, a ti si već ovdje, oblačiš se u pidžamu i ideš na kompjutor. Kakav ti je to bio provod? Nikakav. Samo kradeš i Bogu i meni dane. Ne možeš barem navečer malo otpustiti kočnice. Have a good time. Relax. Have fun. Uvijek si, što ja znam, napet i ukočen, nisam te ja tako odgojio. Ja sam ti uvijek govorio: idi u svijet. Suoči se s njim. Osvoji ga. Nisam ti rekao: skrivaj se u sobi i visi na kompjutoru. Virtual warrior. Najlakše je tako. Toma, ti mene ni ne slušaš dok ti pričam! K'o da imaš neki poremećaj, samo buljiš u taj ekran!

TOMA: Što da ti kažem?

BRANIMIR: Nešto. Bilo što.

Toma zaklopi laptop.

TOMA: Ništa se ne događa. Znaš i sam. Sve je uvijek isto. Izlazak kao izlazak. Isti kao svaki vikend. Što bi se dobro dogodilo kada sam s Jankom? Ništa. Janko je deset puta sjebaniji od mene. Ako te to tješi, nisam najgori. Koliko vidim, ne događa se ništa ni kod tebe. Što ti meni možeš reći o svom danu? Što si radio dok me nije bilo? Sjedio si na kauču. Gledao si vijesti. Švrljao si komentare na portalima o tim tvojim imaginarnim jugoizdajnicima i gledao urotničke emisije. Pio si cijelo vrijeme. Onda si prillegao i čekao mene.

BRANIMIR: Kako smo pametni! Pronicljivi! Revolucio-narni! To su te na onom tvom fakultetu naučili tako misliti!

TOMA: Na mom komunističkom fakultetu, želiš reći.

BRANIMIR: Znao sam da ćeš se upropastiti ako ga upišeš. Nije ti nikad tamo bilo mjesto. Ništa se dobro nije izrodilo od tih krivotvortelja hrvatske povijesti. Truju mozgove mladih ljudi. Uče ih da mrze svoju zemlju. Kako neće mrziti i sebe? Da si bio pametan, ne bi sada besposlen visio kod kuće. Napravio bi kao Ivan i odavno bio svoj na svome. Ne bi živio od moje mirovine i uvečer izlazio s tim degenerikom.

TOMA: Janko nije degenerik.

BRANIMIR: Nije ni previše bistar.

TOMA: Njemu treba pomoći.

BRANIMIR: Ja želim pomoći tebi. Želim da tebi bude dobro.

TOMA: Kako?

BRANIMIR: Za početak, uzmi onaj posao u Gradu.

TOMA: Ne želim imati ništa s tim kriminalcima.

BRANIMIR: Dužni su mi uslugu.

TOMA: Tebi su je dužni.

BRANIMIR: Tvoj brat je zadovoljan.

TOMA: Ivan grabi sve što mu daješ. Sada trati dane u uredu, visi na Facebooku i igra Minecraft. Potpuno je nebitan kotačić u sistemu. Parazit na leđima tvoje drage Domovine.

BRANIMIR: Njemu je dobro. Ti kao da sam sebe kažnja-
vaš. Ne želiš biti sretan. Ne želiš jednog dana biti svoj
i misliti na sebe. Treba ti staž. Godine idu.

TOMA: Moram prvo diplomirati.

BRANIMIR: Što ćeš kada diplomiraš? Nitko ne traži diplo-
miranog filozofa i... i...

TOMA: Informatologa.

BRANIMIR: Da si bar neki informatičar.

Branimir se pokušava sabrati. Nesretno uzdahne.

BRANIMIR: Moram ti nešto reći. Ja se ne osjećam najbo-
lje.

TOMA: Opet.

BRANIMIR: Ja neću dugo.

TOMA: Stari, molim te.

BRANIMIR: Znam da bolujem. Tako je bilo i s mojim ocem.

TOMA: Zdrav si.

BRANIMIR: Dida Ante je točno znao da će umrijeti. Izre-
zivao je iz novina sve o pogrebnim poduzećima. Gubio
je apetit. Nije mogao staviti ni zalogaj u usta. Sanjao
je svoju smrt. Tako je bilo sve dok nije smršavio i izgu-
bio snagu od nejela. Umro u mjesec dana. Rak želud-
ca. On je znao. Znao je, Toma. I ja znam. Proganja me
taj predosjećaj. Kao da su ovo moji zadnji mjeseci u
ovoj jadnoj zemlji. Ako ništa drugo, barem ću umrijeti
u svojoj Domovini. Ali brinem se za tebe. Lako za lva-
na. On je osiguran kao lički medvjed. On je sam po
sebi hrabar i jak. Ima Katju uz sebe i taj posao. Što
imaš ti? Toma, što će biti s tobom kada me ne bude?

TOMA: Trebaš se ostaviti pića i bit ćeš dobro.

BRANIMIR: Nije to od pića.

TOMA: Šteti ti.

BRANIMIR: To mi je od svega što se događa u našoj Do-
movini.

TOMA: Ne bi bio sretniji ni u Kanadi.

BRANIMIR: Sve treba promijeniti iz korijena. Sve je zatro-
vano. Oni iznutra uništavaju našu zemlju. Oni i dalje
mentalno žive u Jugoslaviji.

TOMA: Opet ti s Jugoslavijom. *Reality check*, nema više
Jugoslavije, stari. Nije u tome problem. Problem je u
svemu što nas okružuje. Sada. U ovom trenutku.

BRANIMIR: Ima je ili nema, razbolio sam se od svega
ovoga.

TOMA: Svi bismo trebali biti bolesni.

BRANIMIR: Tebi je duša bolesna. Svatko ima svoju bolest.

*Kratka tišina. Branimir skuplja hrabrost za sljedeću rep-
liku.*

BRANIMIR: Obećaj mi nešto. Posjećivat ćeš mamu kada
me ne bude. Reći ćeš joj da mi je žao.

TOMA: Kasno je, a ti si pijan.

*Toma se udalji od oca koji zaspri na kauču. U Google
upisuje miss.sophie2000. Upali njezin profil s bogatom
fotogalerijom i clipovima. Vidimo projekciju clipova:*

1. *Sofija se igra s mačkama.*
2. *Sofija nanosi tuš za oči.*
3. *Sofija pije zdravi smoothie.*
4. *Sofija radi squattove u Adidas trenirki.*
5. *Sofija se okreće oko svoje osi u tirkiznoj haljini.*
6. *Sofija bez šminke.*
7. *Sofija sa šminikom.*
8. *Sofija (random).*
9. *Sofija (random).*
10. *Sofija (random).*

Toma gasi laptop, a zatim i svjetla.

4.

*Kor Y u crnini. Svi su poredani u ravnu crtu. Puše, gleda-
ju u prazno, tipkaju po smartphoneovima.*

*Na pozornici je mnogo vijenaca i svijeća, do razine
pretrpanosti i neukusa. Prekrivaju grob Janka Berislavića,*

*1989. – 2017. Nasred pozornice veliki je križ koji svjetlu-
ca.*

*Toma se, usporenim korakom, približava grobu. Nosi
vijenac.*

U nelagodni pogledava Kor Y koji isprekidano žamori.

KOR Y:

Tragedija.

R.I.P. Janko Berislavić 1989. – 2017. (Čita)

Jadan dečko.

Napačena duša.

Živio je na Vrbiku, kod Zagrepčanke.

Išao je u Limb.

Ne sjećam ga se iz kvarta.

A iz Limba?

Ne znam.

Ne, ne.

Zapamtila bih.

Zapamtio bih i ja.

Nikad nije pio.

Nije pušio.

Nije imao djevojku.

Bio je miran, tih i povučen.

U toj šumi su se već vješali.

Tri samoubojstva.

Kao da je ukleta.

Ubijali su se zbog dugova.

Loših obiteljskih odnosa.

Bolesti.

Zbog čega je Janko sebi skratio muke?

Možda nije lijepo o tome govoriti, ali bio je malo drukčiji.

Reci svedjedno.

Bio je zaljubljivije prirode.

Nismo li svi.

Jesmo, ali taj jadni dečko –
Janko Berislavić.

On je opsesivno tražio djevojku.

Ne tražimo li svi nekoga.

Bio je nezdravo usamljen.

Nismo li svi.

Bio je depresivan.

Nismo li svi.

Dodavao je na Fejs mlade djevojke.

Ma da.

Nisu bile botovi?

Ne znam.

Imao je svoj profil na OKCupidu.

Na Plenty of Fish.

Na Tinderu.

Na Iskrici.

Ima tamo nešto?

Samo piše: „Ja sam jedan iskreni romantik u potrazi za
srodnom dušom koja će me voljeti i razumjeti.”

Volio je konje.

Volio je anime.

Što?

Stavio je selfieje iz kupaonice.

Jedan je selfie na Plitvičkim jezerima.

Nije imao prijatelja da ga fotografiraju?

Imao je jednog prijatelja.

Toma.

Toma mu je mogao pomoći na vrijeme.

Toma je mogao spriječiti tragediju.

Odgovoriti ga.

Utješiti ga.

Žalosan.

Laka mu zemlja.

Počivao u miru Božjem.

#RIP
Nekako se čudno osjećam.
I ja isto.
Tuđa tragedija potresa, ali me istovremeno podsjeća da sam živa.
Trebam više cijeniti svoj život.
Pušiti kvalitetne cigarete.
Čitati više klasika.
Ići na indie rock festivale.
Slušati dubstep mix od jutra do mraka.
Turbofolk, ali samo nakon ponoći.
Velike Hrvatine, a slušaju Cecu.
Trebam uživati u ljepoti prirode.
Uplatiti listić u kladionici.
Svake se večeri pomoliti.
Upisati tečaj norveškoga.
Planinariti.
Napraviti nokte.
Pomiriti se sa starcima.
Viknuti glasno: Živa sam!
Živ sam!
Isuse, volim te!
Danas ima svašta u gradu.
Sajam aromakozmetike.
Tekma, tekma!
Jazz trio u muzeju.
Osnivanje još jedne pravaške stranke.
Besplatni sat meditacije.
Tribina o neoliberalnom kapitalizmu.
Molitva protiv pobačaja.
Tekmaaaaaa!
Sniženja u Zari.
Tečaj izrade prirodnih sapuna.
Najbolji kebab u pothodniku.

Sveta misa.
Besplatno mjerenje tlaka.
Tekmaaaaaa!
Ne može mi biti dosadno.
Ni meni.
Imam zbog čega živjeti.
Imam se čemu radovati.
Nije mi baš toliko loše.
Iako bi moglo biti bolje.
Nije loše.
Ili ipak.
Nije.
Nekad mislim.
Nije.
Možda nešto fali.
Kao Bog?
Ne fali.
Ja imam svoje ideale.
Svejedno.
Fali ono nešto.
Misliš?
Neki smisao.
Nema smisla.
Ili ga ima.
Nema.
Ima.
Nema.
Ima.
Nema.
Ima.
Nema.
Nema.
Ima.

Toma stoji pred Jankovim grobom kao ukopan. Stoji tako nekoliko trenutaka. Položi vijenac. Ne miče se nekoliko trenutaka. Pobjegne u panici.

5.

Tama. Upaljena su tek slaba svjetlašća.

Ivan sjedi nasuprot Tome. Gledaju se u nelagodi. Između njih mnogo je praznog prostora.

Sva je životna snaga iscijeđena iz Tome. Utoliko se Ivan sa svojim širokim ramenima i jačom čeljusti doima snažniji i jači.

IVAN: Ne možeš biti u mraku. Bez svjetla. Koja depra. Kaže mi stari da ne izlaziš nikamo. Nije ti to zdravo. Razboljet ćeš se.

TOMA: Kao stari. On kaže da je bolestan.

IVAN: Znaš starog i njegove priče.

TOMA: Ili kao mama.

IVAN: Nećemo sada.

TOMA: Možda postanem kao ona. Govorio si da sam na nju. Svi ste mi to govorili. Tomica je ista mama. Tomica ima ženske krvi. Ivan je na tatu, a Tomica na mamu.

IVAN: Ozbiljno me zabrinjavaš.

TOMA: Stari te zvao. Inače ne bi ni došao.

IVAN: Što ti je to, pola sata vožnje. Najmanje što mogu napraviti.

TOMA: Ne trebam sažaljenje.

IVAN: To je obiteljska dužnost. Tko će uskočiti ako ne obitelj.

TOMA: Sve se rasulo.

IVAN: Neće se ništa promijeniti ako samo ležiš i kukaš nad svojom sudbinom. Što radiš po cijele dane? Visiš na kompu i čitaš neke glupe knjige o... Što je to? (Pročita pogrešno) Houellebecq. Opet neki depra romani.

TOMA: Kako je Katja?

IVAN: Dobro. Puno radi. Još mora obaviti neke pretrage.

TOMA: TI?

IVAN: Sa mnom je sve u redu. Otkrili su da je problem kod nje. I to ćemo riješiti, daj Bože. Našli smo jednu privatnu kliniku. Znam neke ljude koji znaju tog ginekologa. Doktor Mrkonjić. Kažu da je najbolji.

Branimir im se pridružuje. Sjeda u sredinu. Liči na znameniti kip državnika.

BRANIMIR: Svi imamo svoje ups and downs. That's how it works.

IVAN: Tata, mislim da znam u čemu je stvar. Ima jedna bitna razlika između Tome i mene. Toma nikad nije vjerovao ni u što.

TOMA: Ne počinji opet.

IVAN: Ne možeš tako živjeti.

TOMA: Živ sam.

IVAN: Nije ni čudo da propadaš. Moraš vjerovati u nešto. Ljudi su stvoreni da vjeruju. Vjera ti daje snagu da guraš dalje. Ti možeš upisati teretanu. To će ti pomoći kao kratki ego boost. Onako nabrijan možeš zavesti neku butru u Limbu, ali to ništa ne vrijedi ako si duhovno prazan. Ti nećeš naći ispunjenje u karijeri, u Audiju A4, u peglanju kartica i mazanju bijelog ako ne vjeruješ u Boga. Znam, prošao sam sve. Tko zna gdje bi bio da se jednog dana nešto nije prelomilo u meni. Nisam bio čist, radio sam sranja, ali na vrijeme sam shvatio: sve se događa s razlogom, pa tako i to s Katjom. To mi je bilo iskušenje. Opomena. Prestao sam se glupirati. Spoznao sam Boga. Uozbiljio se. Želim imati dijete. Bit ću dobar otac, sve ću napraviti da budem. Ako je Bog tako odlučio, imat ću dijete. Sve je u njegovim rukama.

TOMA: Zato Katja ide na umjetnu oplodnju.

BRANIMIR: Evo njega opet.

TOMA: Podsjeti me, koji je ono stav Katoličke Crkve o umjetnoj oplodnji? Lako je biti takav vjernik. Uzmeš što ti se sviđa, odbaciš ono što ti ne odgovara. Velika

je tvoja vjera, stvarno. Gdje je bila prije dvije, tri godine? Ugledao si Boga čim si se prestao droksati. Gdje ti je bio Bog kada si preda mnom cmizdrio jer nisi imao para? Gdje ti je bio Bog kada nisi imao posla pa te stari morao uhjebljivati? Što nisi Boga pitao za pomoć?

BRANIMIR: Ajde, prestani s tom jugokomunističkom logikom s fakulteta.

IVAN: Pusti ga. Bijesan je i ogorčen na cijeli svijet. Njemu stvari nisu ispale kako su trebale pa druge okrivljuje za vlastite poraze.

TOMA: Barem ne polažem nadu u imaginarna bića. Ne govorim da je sve u njegovim rukama. Ne tješim se izmišljotinama.

Toma se demonstrativno udaljava. Sluša razgovor s drugoća kraja scene.

BRANIMIR: Ivane, moraš ga shvatiti. Toma je klasični primjerak ateističkoga zastranjenja. On misli da je iznad svega jer ne vjeruje ni u što. On je, kako se to kaže, „slobodni mislilac“, buntovnik, *rebel without a cause*. Na mislima mu je samo destrukcija. Bio sam tako ponosan što ste vas dvojica odrastali u Hrvatskoj, a ne u tuđini kao ja. Dao sam sve da možete biti svoji ljudi kada odrastete. Ali, Tomi to ništa ne znači. Evo, bliži mu se trideseta, a on i dalje lunja svijetom kao balavac, pubertetlija. Valjda misli da ću ja vječno živjeti i brinuti se o njemu. Ni ne pomišlja na posao. Još manje da nađe djevojku i da jednog dana ima obitelj. Išao je s onim svojim, pokoj mu u duši, u noćne klubove, smucao se uokolo, samo je visio vani bez veze, vraćao se pokisao i još bjedniji. Nema od njega sreće, Ivane.

Ivan govori tiše i opreznije.

IVAN: To što se dogodilo s Jankom.

BRANIMIR: Vidjelo mu se u očima da nije baš... Bože mi oprosti. Bio je dobar mladić, *rest in peace*. Silno dobar, neiskvaren, ali neprilagođen. Nakon što je sebi to učinio, tko zna što se Tomi mota po glavi. Bojim se i pomisliti.

IVAN: Tata, ne pričaj gluposti.

BRANIMIR: Cijeli svijet ode u propast.

IVAN: Tako ti je to.

BRANIMIR: Guši me u prsima svaki dan kada pomislim na sve. Na Tominu budućnost, ako je uopće ima. Na unuka kojeg neću upoznati. Gubim apetit. Ništa nema okusa. Jedino još ova šljivovica, nekako. Jedino to.

IVAN: Nazdravit ćemo nakon što nešto pojedеш. Znam odličan catering tu u kvartu. Imaju najbolji bečki šnicl.

BRANIMIR: Ne trebaš se truditi.

IVAN: Što ti je?

Branimir leži. Ivan ga gleda nekoliko trenutaka u tišini. Potom odlazi k Tomi.

IVAN: Prošla su vremena kada se on brinuo za nas.

Šutnja se širi prostorom. Svjetlašca sve slabije tinjaju.

6.

Videoprojekcija. Boje su tople i nježne, kao i miss.sophie2000. Ona se obraća svojim followerima. Toma pažljivo upija njezin video, sjedeći na podu.

MISS.SOPHIE.2000: Bok svima. Ja sam Miss Sophie, a ovo je moj videoblog. Danas vam moram ispričati nešto tužno. Nije to običaj, znam, vi volite gledati moje vesele *clipove*. Ovo će biti jedan ozbiljniji video. Mislila sam, to mi je odgovornost prema vama, ne mogu uvijek pričati o *beauty haulovima* ili *makeup tutorialima*, je l' tako?! Prije desetak dana bila sam u Limbu. Noć kao svaka druga. Malo sam plesala. Nisam pila. To jest, ne previše. Ako pijem, onda uzmem samo neki *breezerčić* ili tako nešto jer pazim što unosim u tijelo. *Remember, respect your body*. Uglavnom, gdje sam stala? Priča je ful čudna. Vidite ovaj *selfie*. (Pokazuje *selfie iz Limba. U pozadini, iza Sofije, vidi se Janko.*) Stavila sam ga na Instagram. Te večeri sam se rasplesala, ono, bila je ludnica u Limbu, gužva, muzika, nova Rihanna, dim, super rasvjeta, sve to, i morala sam sni-

miti nekakav live, clip, bilo što. Okinem ja taj *selfie*. *Selfie* kao *selfie*. Kasnije dodem doma i u pozadini vidim ovog lika kako me gleda u pozadini. Svi plešu, ludiraju se, a on stoji i gleda. Pomislila sam, Isuse Bože, kako je to *freaky*. Učinilo mi se da ga znam odnekud. Kao da sam ga već vidjela negdje oko škole. Onda mi je sinulo, Isuse Bože, to je lik koji me je jednom nakon *vinyasa joge* (ili *ashtanga*) pratio sve do kuće. Ušao je u prvo u moj tramvaj i vozio se sa mnom. Nije da mi se to prvi put desilo. Vjerujem da se i vama tako nešto desilo. Koju curu nije proganjao neki frajer, bivši, neki *random* lik, ludi profesor, što ja znam. Ja sam bila u tramvaju. On je sjedio iza mene. Glasno je dahkao. Sve glasnije i glasnije. Njuškao mi je kosu. Ja sam se počela tresti od straha. Nisam se mogla okrenuti. Izašla sam na ulicu, a on je krenuo za mnom. Ušla sam u bus. Uvijek tako presjedam. On je isto ušao u moj bus. Cijelo vrijeme je buljio, intenzivno, nije skidao pogled. Ful je bio čudan. Sišla sam na stanicu. On se nastavio voziti. Nisam nikome rekla. Nisam htjela dizati paniku. Zašto vam to pričam? Takve stvari se događaju, mačke moje. *Anyways*. Priči tu nije kraj. Kad sam rekla da je tužno, tako sam i mislila. Ne želim da ispadne kao da ja njega osuđujem. Ne osuđujem ga. Pogotovo kada sam saznala ostatak priče. On je bio jedna napaćena duša. Pogledajte ga još jednom. (Zumira fotografiju. Razabiremo Jankovo lice unatoč zrnatoj kvaliteti fotografije.) Jednoga dana bila sam na Fejsu i našla sam tu stranicu, svi su je lajkali. Pisalo je Janko Berislavić R.I.P. Nisam mogla a da ne kliknem, znate kako je to kada naletite na takvu stranicu. Ja kliknem. Prepoznam tog istog jadnog dečka. Prestravim se. (Pokazuje *screenshot FB stranice s Jankovom slikom.*) Kao što vidite, ima 535 lajkova. Tamo piše: RIP, Moja sućut, Zašto si to učinio, dragi Janko?, itd. Jadan dečko se ubio. Većina ljudi ga nije znala ili ga je znala tek površno iz kvarta, ali tako je to, ljude to zanima pa lajkaju i nagađaju što je bilo, zašto se odlučio na najgore. Zamislite, on je u svojim zadnjim trenucima života bio u Limbu. Gledao je u mene. Taj pogled. Naježim se pri samoj pomisli. Što mu je bilo u glavi prije nego što je to napravio? *Followeri i followerke*, nije mi svejedno. Stalno me muči jedna

stvar. Da je te večeri nešto bilo drukčije, recimo, da sam mu samo mahnula ili da sam uputila neku lijepu riječ ili smiješak, možda bi bio među nama. Nije li to čudno? Jedna sitnica utječe na sve. *Butterfly effect*. To me mučilo ovih dana, zato nisam bila aktivna na Instaču i Youtubeu. Nadam se da vas nisam izbedirala. Molim vas *subscribeajte* se na moj kanal. Voli vas vaša miss Sophie. XOXO. (Sofija maše.)

Toma prebacuje na sljedeće clipove i fotografije:

1. Sofija radi joga vježbe.
2. Sofija isprobava novi tuš.
3. Sofija je s prijateljicama na kavi.
4. Sofija grli mačke.
5. Sofija se fotografira u kupaonici s bijelim pločicama.
6. Sofija u školskim klupama.
7. Sofijini gelirani nokti.
8. Sofija se fotografira kraj postera Matta Damona.
9. Sofija (random).
10. Sofija (random).
11. Sofija (random).

Dok se Sofijine fotografije vrte u loopu, na sceni se pojavljuje Janko.

Janko je blijed, hodajući mrtvac. Toma je živući mrtvac.

Toma se okrene prema Janku. I sam problijedi, u dubokoj nevjerici. Janko sjedne kraj njega. Kao da su u kinu, gledaju blockbuster miss.sophie2000.

TOMA: Ti nisi tu.

JANKO: Jesam.

TOMA: Ne, nisi.

JANKO: Kraj tebe sam.

TOMA: Umišljam.

JANKO: Ne umišljaš, Toma.

TOMA: To je sve -

JANKO: Stvarno.

TOMA: Ti si mrtav.

JANKO: Umro sam te noći. Bilo je 00:32. Otišao sam u šumu kod Bosanske ulice. Sjećaš se, tamo smo se igrali kad smo bili klinci. Kraj šume je bilo igralište. Stalno smo se dobacivali loptom. U šumi je bio prljavi potok. Našli smo igle narkomana u blatu kraj potoka. Nismo nikome rekli. Imali smo svoje tajne. Bili smo bliski. Dijelili smo iste probleme. Nikad nisam bio blizak ni s kim, čak ni s vlastitom mamom, ali ti si mi bio prijatelj iako se pitam jesi li mi zaista bio prijatelj. Ja želim vjerovati da jesi.

Toma ga u nevjerici gleda, bljedi od njege.

JANKO: Jako je lijepa miss.sophie2000. Često je gledaš.

Toma šuti, i dalje izvan sebe.

JANKO: Sofija nije kao druge. Znaš i sam koliko je posebna. Vidio sam te večeri u tvom oku da joj se diviš koliko i ja. Gledaš njene clipove i fotogaleriju. Je li ona dobar *fan material*? Nemoj da je svodiš samo na to.

TOMA: Ovo sve uopće nema smisla.

JANKO: Drkao si na nju.

TOMA: Ti si slio na njom. Stalkao si je. Dahtao. Njuškao je u tramvaju. Odvratno. Morao sam ti ispričati ono što već jesam. Nisam imao druge. Htio sam te odvratiti od te curice na vrijeme. Nisam znao da ćeš se ti –

JANKO: Ubiti?

TOMA: Nisi to učinio zbog mene. Sigurno si razmišljao o tome i prije. Bio si takav. Bio si sklon tome. Reci mi da jesi.

JANKO: Više puta sam to htio učiniti. Imao sam sve spremno. Uže. Točno stablo u šumi gdje su se ljudi već vješali. Ne bih se usudio sam, ali ti si me potaknuo, Toma. Nitko me nije toliko rastužio, kao ti te večeri. Mama me znala lupati po glavi i vući za uši. Dobra je ona, ali je gruba i okrutna. Ljutila se što mi ništa ne ide u životu i što nisam dogurao dalje od prvog semestra na Agronomskom. Zatvarala me u sobu. Nije mi dala da posjećujem konje na ranču dok ne položim kolo-

kvij. Ja nisam pametan. Nisam zgodan. Nisam bogat. Nisam ustvari ništa. Ja sam znao da se moja slatka Sofija nije mogla zaljubiti u mene. Htio sam o njoj maštati. Biti joj što bliže. Njen dah mi je davao život. Njene kretnje. Njena nježna koža. Ti si mi izgovorio te ružne riječi. Pogurnuo si me da padnem u provaliju. Ti si pametniji od mene. Ja znam da ima istine u tvojim riječima. Toma, mi jesmo genetski otpad. Mi jesmo nebitni. Nakon nas ne ostaje ništa. Dobro, ti imaš brata, on će možda dobiti dijete, ako sve uspije. Ja sam isto htio imati svoju obitelj. Dijete, muško, žensko, svejedno, samo neka je zdravo. Sa mnom je moja obiteljska grana završena. Mama plače. Ja sam joj jedini. Zamisli, Toma, kakav je to osjećaj biti zadnji. Ne ostaviti iza sebe ništa. Nestati u beskraj. Dio tebe neće više živjeti nigdje u svemiru. Tako je to, Toma, kada je u tebi nešto krivo. Kada nisi kao drugi ljudi.

TOMA: Bio sam ljut. U ljutnji ljudi svašta izgovore.

JANKO: Ja više nemam ništa. Ti ipak imaš nešto.

TOMA: Nemam.

JANKO: Ti imaš ono što je najvrednije.

TOMA: Nemam ništa.

JANKO: Ti si živ.

TOMA: U ovakvoj zemlji, među ovakvim ljudima? Janko, ja samo životarim.

JANKO: Ti imaš svoje tijelo.

TOMA: Kao da ga nemam.

JANKO: Ti i dalje imaš šansu da uživaš u životu.

TOMA: Ništa ne osjećam.

JANKO: Pogledaj Sofiju. Svuda oko mene buja život. Tek sada primjećujem ljudska tijela. Kreću se. Sudaraju. Plešu. Dok sam bio živ, bio sam više mrtav nego sada. Sve je bilo hladno, bezbojno. Nisam cijenio što imam tijelo, mrzio sam ga. Sada bih dao sve da ga vratim i da mogu u prolazu okrnuti Sofijinu kožu i dotaknuti joj kosu. Ne bih htio ništa više. To sam samo ja, dovoljne su mi mrvice s poda. Postoje momci koji mogu iskusiti više od dodira, sa Sofijom ili kojom drugom djevojkom. Ti sada nemaš te užitke, ali postoji šansa da ih ostvariš. Čak i da jesi ono što misliš za sebe, ti i dalje imaš tijelo. Ti imaš život. Toma, ti si živ.

Janko se udaljava sa scene. Sofijini clipovi se i dalje vrte u looppu. Toma gleda oko sebe. Kreće novi video sa Sofijom:

Ona sjedi u Noir Café. Ispija zeleni napitak iz šalice za kavu. U pozadini svira generička prpošna instrumentalna glazba kakvu koriste sve Youtuberice. Toma pada u depresiju. Svejedno gleda clip, mučeći samoga sebe.

MISS.SOPHIE2000: Bok svima. Ja sam Miss Sophie, a ovo je najbolje mjesto u gradu, NOIR CAFÉ. (Vidi se *natpis*.) Sigurno se pitate kakav je to zeleni napitak koji pijem. To vam je kao kava, ali ustvari nije kava, nego nešto još puno, puno bolje. Pričala sam vam već u videu *Zašto sam se odrekla kave* o tome zašto više ne pijem kavu. (Iskoči link iznad Sofijine glave.) Skroz sam se zaljubila u ovu ultrakul zdravu zamjenu za kavu. To vam je *matcha latte*. Čaj slash kava. Mmm, ovdje rade najbolji *matcha latte*, morate ga probati, fakat. Malo je gorkast. Radi se od *matcha* praha i nekog biljnog mlijeka za kremasti napitak, brijem bademovog. Dobro, sadrži kofein, ali je dobar antioksidans. (Na ekranu piše *detox*.) Potiče metabolizam. (Na ekranu piše *metabolism booster*.) Regulira hormone. (Na ekranu piše *hormone balance*.) Popravlja raspoloženje (Na ekranu se pojavljuje *emoticon*: J.) Nema razloga da ne srknete savršeni *matcha latte* umjesto kave. Molim vas da se *subscribeate* na moj kanal. Čujemo se. Pozdravlja vas vaša Miss Sophie. XOXO. (Veselo maše.)

7.

Noir Café. Mnoštvo bijelih stolova i stolica. Raskošni luster visi nasred scene.

Toma sjeda. Pije kavu. Pogledom traži Sofiju koje nema.

Kor Y kao gosti u kafiću. Piju kavu, puše, tipkaju po smartphoneima, razgovaraju, listaju knjige, Kindleove, časopise. Dosađuju se i zabavljaju, u isto vrijeme.

Toma ima osjećaj da ga svi gledaju. Meškolji se sav nerazan, blijed, izvan sebe.

Dok oni govore, on se suzdržava da ne drekne ili ne objegne.

KOR Y:

Živim.

Samo živim.

Živim svoj život.

To nije dovoljno.

Moram se trgnuti.

Moram biti empatična.

Bolja osoba.

Tako mi Bog pomogao.

Nema Boga.

Ima.

Nema.

Ja sam agnostik.

Ipak, oko nekih stvari nema prijepora.

Neke stvari ne smijemo ignorirati.

Preko nekih stvari nećemo prijeći.

PROPAST JEDNE MLADE OSOBE.

JANKO BERISLAVIĆ, 1989. – 2017.

Volio je konje.

Volio je anime.

Što?

Bio je romantik.

Bio je drukčiji.

Možda malo čudan.

Svejedno, dobar.

Šteta.

Počivao u miru Božjem.

Tužno.

Life sucks.

#RIP

Moglo se dogoditi svakome.

Mom bratu.

Sestri.

Prijatelju/ici.
Poznaniku/ici.
Susjedu/i.
Kolegi/ici s faksa/posla.
I ja nosim velik teret.
Često ne spavam najbolje.
Pijem Cerson.
Dva Normabela.
Cugam.
Brojim do jutra.
Igram *Candy Crash Sagu*.
Prestani mi slati *requestove*.
Čitam *memove*.
Reddit.
Forume.
Komentare ispod članaka.
Ja pišem komentare.
Ispod hitova domaće glazbe.
Žena, majka, kraljica.
Komentiram iz dosade.
Ja se trudim pisati smisljeno.
Analitično.
U duhu hrvatskog jezika.
Sve završi na Jugoslaviji.
Opet Srbi i Hrvati.
Priznajem, Hrvat sam.
Ja sam neopredijeljen.
Nacija je društveni konstrukt.
Kažu sinovi JNA oficira.
Jugoslavije više nema.
Gledam naprijed.
Oči su mi otvorene.
Razbuđuju me svjetla ekrana.

Razbuđuje me moj strah.
Nečega se bojim.
Čega?
Nečega neodređenog.
I ja isto.
Moram biti hrabra.
Što je dovelo do straha?
Apatija.
Loša prehrana.
Depresija.
Samoća.
Minus na računu.
Previše kofeina.
Borice oko očiju.
Iseljavanje mladih.
Klerofašizam.
Manjak vitamina.
Celulit.
Kriza.
Psihoanaliza.
Burza.
Cuga.
To što se ništa ne pomiče.
To što stojim kao ukopan.
Imam, a nemam.
Nemam, a želim imati.
Imam, a želim još.
Ništa nema smisla.
Ili ipak ima.
Nema.
Ima.
Nema.
Ima.

Za Janka nije imalo.
Čuo sam nešto.
Pričaj.
Nije ugodno.
Život nije ugodan.
Rekao mi poznanik koji ima prijatelja koji živi na Vrbiku da su Janka zlostavljali kada je bio dječak.
I ja sam čula nešto.
Nisam htjela širiti glasine, ali.
Ni ja, ali.
Ipak.
Ovo me je dirnulo.
Potreslo.
Uznemirilo.
Pjevali su mu pjesmu: Jeste li vidjeli moga sinka Janka jeste li vidjeli moga sinka Janka Janka moga sina Janka.
Znam tu pjesmu.
Učili smo je u osnovnoj školi.
Pjevali su dok su ga tukli i gađali kamenjem.
Plijuvali su mu u lice i u torbu.
Bacili su na njega bocu pišaline.
Skinuli su ga u gaće nasred igrališta.
Polili su ga pivom.
Zalijepili ga perjem iz jastuka.
On se tresao.
Gubio je glas.
Počeo je žmirkati.
Užasno.
Taj njegov jedini prijatelj, kako mu je ime.
Toma.
Nije ni on bio dobar prema njemu.
Bio je bolji od ostalih.
To nije teško.
Toma ga nije tukao.

Bio je nešto bolji od njegove majke.
Svejedno, nije bio dobar.
Toksični prijatelj.
Toma nije nikakav prijatelj.
Toma mu nije pomogao.
Toma mu je odmogao.
Toma mu je zatrovao misli.
Toma ga je odveo u smrt.
Toma mu je napunio glavu glupostima.
Toma ga je pogurnuo s litice.
Toma ga je ohrabrio.
Obeshrabrio.
Da nije Tome, bio bi u redu.
Da nije Tome, sve bi bilo ljepše.
Toma sije nesreću svuda oko sebe.
Toma je uništio jedan život.
Toma će uništiti i sebe.
Bolje da je sebe nego njega.
Toma sve uništava.
Toma sve uništava.
Toma sve uništava.
Toma sve uništava.
Toma sve uništava.

Tomi prilazi Ingrid. Toma je potpuno smeten. Pokušava se sabrati. Strese se.

Ingrid se obraduje kada ga vidi, što se ne može reći za Tomu.

Ingrid ima crnu poluduđu kosu, taman ruž i piercing na nosu. Njeno lice dodatno osvjetli Noir Café. Smije se od uha do uha.

Sjeda za Tomin stol.

INGRID: Toma! Toma! Halo, Toma!

TOMA: Hej, Ingrid.

INGRID: Zovem te sto godina, ti ništa. Dugo te nisam vidje-

la. Visjela sam stalno na trećem katu u knjižnici, a tebe nema. U međuvremenu sam i diplomirala.

TOMA: Čestitam.

INGRID: Nestao si. Deaktivirao Fejs. Nikome se ne javljaš. Kao duh si.

TOMA: Radim na diplomskom.

INGRID: Meni je trebalo sto godina da to riješim.

TOMA: Malo si drukčija sada.

INGRID: Ofarbala sam se. Ti si isti. Samo što ovo mjesto ne liči na tebe. Imaš neki spojak.

TOMA: Ma kakvi.

INGRID: Sve je previše fensi za tebe. Kao ona mjesta koja ne postoje nigdje nego na Pinterestu. Stari ti bi takvo mjesto ismijao, a evo novog tebe ovdje. Što to piješ?

TOMA: *Matcha latte*.

INGRID: *Matcha latte*, ni to mi ne liči na tebe. Iskreno, ja ne bih nikad dolazila ovamo. Sve mi je nekako uštogljeno i previše blještavo. Blizu mi je pa dođem u pauzi. Znaš gdje sada radim? Možda su ti rekli.

TOMA: Nemam pojma.

INGRID: Na stručnom sam u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta. Ustvari, športa, tako neki kažu.

TOMA: Što nisi ti bila protiv...?!

INGRID: Nisam mogla drukčije. Znaš kako stvari stoje.

TOMA: A nekadašnji ideali? Nekadašnje izjave „Ja sebe nikad neću prodati. Ako odem u neku stranku, pljuni na mene.“?

INGRID: Nisam u stranci. I nije loše, osim što je stručno oNesposobljavanje. Za siću. Ali, bolje i to nego ništa. Što sam drugo mogla? Znaš kako je bilo. Napokon diplomiram, mislim si, nešto će se otvoriti. Slušam govor dekana na promociji. Diplomci nakičeni, s tuljcem, togama, lakom u kosi i cvijećem, isto sjede i slušaju. On bubne: „Ovo je najvažniji trenutak u vašem životu. Nakon vašeg rođenja.“ Rođenje, diploma i smrt. Na što nam se svodi život. Na zamotani papir. Završim faks, sve pet, sve u roku, starci oduševljeni, babe, strine i tetke zovu, ljube me i čestitaju. Šaljem molbu za molbom u škole. Ništa. Nula bodova. Svi već

imaju nekog svog rođijaka u petom koljenu, što ti ja znam. Odem na razgovor. Dobra gimnazija. Jezična. Ravnateljica me pita: „Jeste li vi ona djevojka s prosvjeda?“ Ja kažem: „Bilo je mnogo djevojaka na prosvjedu.“ Ona mi kaže: „Ta jedna je bila u prvom planu, i vi mi strašno ličite na nju.“ Nisam dobila posao. Gdje god sam slala, ništa. Mjesecima. Mjeseci se protegli u čitavu godinu ništavila. I onda je uskočilo ovo. Pomogli su mi da ovo dobijem, da. Ne š ti, stručno osposobljavanje! Ali, drukčije se ne može. Što sam trebala? Sjediti doma? Čekati vječne odbijene? Pobjeći? Ti kao da ništa ne vidiš i ne čuješ.

TOMA: Vidim i čujem previše.

U Noir Café ulazi Sofija. Sjeda za stol u kutku i otvara laptop. Užareno tipka.

Primijetivši je, Toma se trzne. Gleda u Sofiju, kao hipnotiziran.

Nelagodna šutnja između Tome i Ingrid. Ingrid se uskomeša.

INGRID: Toma?

TOMA: Što?

INGRID: Htjela sam ti se javiti, ali bilo mi je neugodno.

TOMA: Nema beda.

INGRID: Prvo mi je bilo neugodno zbog Ivana.

TOMA: Znao sam od samog početka da si se zagrijala za njega. Svi su znali.

INGRID: Bila je to greška.

TOMA: On se mnogima sviđa. Očekivano.

INGRID: Htjela sam ti se javiti, stvarno jesam. Uvijek se sjetim kako smo satima bili u Rupi i tračali sve žive ikad. Ili kada smo učili na našem trećem katu i uzeli cijeli kauč, samo za nas, i tjerali bručoše od sebe. Sjetim se tvojih genijalnih tekstova koje si pisao u Filozofu. Uvijek sam vjerovala da ćeš nastaviti u tom smjeru. Da ćeš nešto pisati, raditi, stvarati ili prenositi to znanje drugima, u nekoj školi, čak i na faksu. Samo, znaš, ja sam te gledala kao prijatelja. Mene je zaboljelo što si me zbog toga odbacio. Znam da si zbog toga nestao.

TOMA: Nije bilo samo zbog toga.

INGRID: Dugo sam razmišljala. Baš kada sam ti se htjela javiti, kada sam skupila dovoljno hrabrosti za to, dogodilo se ono s Jankom. Ostala sam bez teksta. Nisam znala što da ti napišem. Ne ponašam se baš najbolje kada su takve stvari u pitanju. Da sam napisala „moja sućut“, to bi zvučalo preformalno i lažno. Da sam napisala nešto više, možda bi bilo patetično i ne bi te ni utješilo. Nema utjehe za takve stvari.

TOMA: Nema.

INGRID: Oprostite ako je ovo loš trenutak za ovu temu.

TOMA: U redu je.

INGRID: Mislija sam da želiš razgovarati.

TOMA: Sve okej.

Toma odsutno gleda u smjeru Sofije koja slika šalicu kave.

INGRID: Lijepa ti je ona tamo.

TOMA: Ta klinka?

INGRID: Ona fakat fotografira šalicu kave. Gledaj je. Ja ne vjerujem. Ona namješta tu šalicu kave. Došla je ovamo samo da fotografira šalicu kave i provuče je kroz filter. Te nove generacije me sve više zbuduju. I mi objavljujemo sranja na Fejsu i Twitteru, ali ne trošimo toliko energije u jednu šalicu. Barem mislim.

TOMA: Začudila bi se.

INGRID: Dobro, Sandra je to radila, ali kod tih novih klina- ca sve je pojačano. Ono što je kod nas otišlo ukrivo, kod njih je još i više. Evo, sada radi *selfieje*. Čudi me da nema *selfie stick*. Sva sreća da se na kraju nisam zaposlila u onoj školi. Zamisli da predajem ovakvoj pa da mi na satu lakira nokte i fotka se.

TOMA: Nije to najgore što netko može napraviti.

INGRID: Baš si se zapalio za nju.

TOMA: Ti si fotkala *selfieje* na prosvjedima.

INGRID: To su bili prosvjedi. Borili smo se za budućnost. Pa i ti si bio s nama, uostalom. Čemu sada tolika apatija? Tko je ovdje odustao od ideala?

TOMA: Nisam htio prihvatiti posao preko veze. Izgleda da se kod nas samo tako može. Gadi mi se sve to. Htio bih... (*Zamislj se.*) Trebam napraviti nešto...

INGRID: Što ćeš?

Toma šuti nekoliko trenutaka, kao da se lomi u sebi oko toga što će reći. Ne kaže ništa.

INGRID: Baš sam blesava, čak sam te htjela preporučiti jer traže još jednog stručnog suradnika u Ministarstvu, dovoljan ti je preddiplomski za taj poslić.

TOMA: Ne moraš se truditi.

INGRID: Ako se ipak predomisliš.

TOMA: Ingrid, nemoj.

INGRID: Tipični Toma.

Ingrid odlazi. Toma nastavi gledati u Sofiju koja tipka za laptopom.

8.

Prazna scena. Jedino krevet na sredini.

Toma pokušava zaspati. S obje strane okružuje ga Kor Y koji ga promatra i pjeva pjesmu. Toma se vrti u krevetu. Uznemiren je. Želi pobjeći, a ne može.

KOR Y:

Jeste li vidjeli moga sinka Janka?

Jeste li vidjeli moga sinka Janka, Janka, Moga sinka Janka?

Nismo ga vidjeli, al' smo čuli glase.

Nismo ga vidjeli, al' smo čuli glase, glase,

Al' smo čuli glase.

Da se objesio u šumarku malom.

Da se objesio u šumarku malom, malom.

U šumarku malom.

Toma mu rekao: Život nema smisla!

Toma mu rekao: Život nema smisla, smisla, Život nema smisla!

Još mu je rekao: Nećeš biti sretan.

Još mu je rekao: Nećeš biti sretan, sretan, Nećeš biti sretan.

Janko se rastuži jer je sve crno.

Janko se rastuži jer je sve crno, crno, Jer je sve crno.

Janko si oduze svoj život bijedni.

Janko si oduze svoj život bijedni, bijedni, Svoj život bijedni.

Toma upropasti jedno živo biće.

Toma upropasti jedno živo biće, biće.

Jedno živo biće.

Spavaš li mirno, nevjerniče Toma,

Spavaš li mirno, nevjerniče Toma, Toma Nevjerniče Toma?

TOMA:

Dosta!

Dosta!

Dosta!

KOR Y:

Spavaš li mirno, nevjerniče Toma,

Spavaš li mirno, nevjerniče Toma, Toma Nevjerniče Toma?

Toma se hvata za glavu, kao da želi iskočiti iz svoje kože.

9.

Toma je na prednjem dijelu pozornice, na njenom samom rubu ili u prvome redu, kao da sjedi u publici i promatra prizor zajedno s njom.

Sofija sjedi na zidiću, smještenom u samoj dubini scene. Pali cigaretu.

Šminka oko očiju joj je razmazana.

Ne izgleda sretno. Ne izgleda ni sasvim nesretno. Više je #restingbitchface nego lišta drugo. Nosi kratke crvene hlačiće i bijelu majicu, dres za tjelesni.

U daljini se čuje žamor. Učenici koji trče. Zviždaljka. Derrjjava. Lopta. Sofija očito markira tjelesni.

Nervozno otpuhuje dim. Tipka po mobitelu. Promatra se u frontalnoj kameri mobitela.

Spremi mobitel sa strane. Gleda u daljinu. To traje i traje.

Toma gleda. Nećka se oko toga hoće li joj se približiti da zahvati jedan djelić te ljepote, ali Toma je kukavica pa ostaje na samom rubu, podalje od Sofije.

Sofija ponovo nešto tipka na mobitelu. Liježe na zidić. Duboko diše. Sofiji zvoni mobitel: melodija u stilu Rihanne ili Miley Cyrus. Zvonjava postane sve glasnija. Sofija uzme mobitel u ruke. Čita poruku. Gasi čik.

Toma napravi nekoliko bojažljivih koraka prema Sofiji. Pogledi im se susretnu. Toma se paralizira. Sofija ga gleda nekoliko trenutaka.

Čuje se glasan zvižduk. Sofija si popravi majicu. Odlazi sa scene.

Toma se približava zidiću. Sjeda na isto mjesto gdje je sjedila Sofija. To mu pričinja poseban užitak. Uzima čik s poda. Promatra ga, kao kakvu relikviju. Ne zna što bi s njim. Žao mu je baciti ga. No, isto tako, glupo mu je spremiti ga. Odoži ga na zidić.

Ostaje sjediti neko vrijeme u neugodnoj tišini, kao da jasno shvaća besmisao svojih žudnji. Tone sve više i više.

10.

Kod Sofije i Vere.

Metalne boje namještaja. Puno staklenih pregrada koje sugeriraju izvjesnu hladnoću.

Vera je dobrodržeća žena u četrdesetima. Ima svijetlu i dugu kosu. Izgleda kao starija verzija svoje kćeri.

Odjevena je moderno, u akromatskim bojama. Dress code kakav bi se nosio u poslovnoj zoni, s dozom ženstvenosti i elegancije.

Zatječe Sofiju koja visi na mobitelu i valja se besposleno po kauču.

VERA: Bila sam kod tvoje raske.

SOFIJA: Zihert ti je rekla da se drogiram iza školskog ili tako nešto. Koji epic fail.

VERA: Čula sam za tvoj video *hommage* onom dečku koji se ubio. Ti si to bez pardona objavila na Internetu, kao da je riječ o nekakvim beauty savjetima ili jođa vježbama.

SOFIJA: *Hommage*. To si pokupila od raske. Samo se ona tako izražava, kao da ima metlu u dupetu. Ima 35 godina, a izgleda kao tetka, govori kao tetka, oblači se kao da živi u Austro faking Ugarskoj i jede čajne kolačiće. Sada ti je odjednom ful bitno što ona kaže. Više ti nije smiješna zatucana demokršćanka.

VERA: Smrt toga jadnog dečka isto nije smiješna. Tvoja raska se pitala imamo li mi neriješen odnos prema smrti. Raspitivala se o tome što se dogodilo tvome ocu.

SOFIJA: Što si joj ti rekla?

VERA: Da to nema veze s tvojim ocem.

SOFIJA: Nema. Ništa nema veze s njim.

VERA: Moraš obrisati taj video.

SOFIJA: Ja nikad nisam obrisala nijedan Instagram post, a kamoli video.

VERA: Što misliš kako se osjećaju roditelji tog dečka? Prijatelji? Svatko tko gleda taj video? Vidjela si komentare. Svašta ti pišu.

SOFIJA: Hejteri su dokaz da si uspio.

VERA: Drži se onoga što ti najbolje ide. Pričaj o kozmetici, krpicama i zdravoj hrani. Nemoj zalaziti u ovakve teme. Još si premlada za njih.

SOFIJA: Htjela sam objaviti nešto ozbiljno. Nešto što potiče na razmišljanje.

VERA: Sophie, izbriši taj video.

SOFIJA: Raska s pravom spominje taj neriješeni odnos prema smrti. Ti se nikad ne želiš suočiti s pravim izazovima.

VERA: Pravi izazovi? Tko ti je omogućio tvoj razmaženi život? Tko radi po cijeli dan da bi ti imala svoj MacBook Air i zadnju verziju iPhonea? Priuštila sam ti sve te krpice, kozmetiku, tečajeve joge. Preko mojih kartica svako malo kupuješ gluposti s Feeluniquea i eBaya. Vodim te jadne mačke veterinaru i kupujem im hranu. Ti si ih udomila iz čistoga hira. Eto tako, da se s njima fotografiraš. Brzo su ti dosadile. Kao i sve ostalo.

Pojavljuje se David. Uljičeće usred svađe. Neugodno mu je, ali čini se da se takve situacije stalno ponavljaju pa on ima već uhodani obrazac suočavanja s nelađodom.

David je sportski građen tip, vitalan, snažan. Odjeven je u savršeno usklađenu kombinaciju košulje, sakoa i tamnih traperica. Na ruci mu blješti masivni sat. Na nogama izglancane crne cipele. David pričekava da se uzavrela atmosfera stiša.

Decentno poljubi Veru. Sofija se još više pokunji, a David to primijeti.

U prednjem su planu David i Vera.

DAVID: Oprosti, Vera. Nisam mogao ranije doći. Gužva u prometu.

VERA: Bolje da nisi. Zaobišao si scenu koju nam je priredila Sofija.

SOFIJA: Ja sam sada priredila scenu.

DAVID: Tko zna, možda će nam Sofija postati glumica.

VERA: Previše joj laskaš.

SOFIJA: Mene ne zanimaju kazališne daske i svjetla reflektora. Neki bi samo da im stalno plješču i viču: „Bravo! Bravo!”

VERA: To što David radi je umjetnost. On glumi Otella.

DAVID: Jaga, ustvari.

SOFIJA: Nisam ja ništa spominjala Davida.

VERA: To što ti radiš je isto zbog publike. Ne vidim razliku.

DAVID: Svima nam je bitna vanjska evaluacija.

SOFIJA: Ja barem ne idem na domjenke s režiserima koje ne podnosim. Ne ulizujem se nikome za koji angažmančić. Ja imam svoj profil i radim s njim što god poželim. Moja publika je drukčija Oni cijene to što jesam.

DAVID: Internet nije stvarni svijet. Pravi posao zahtijeva žrtvu, kompromis.

SOFIJA: Sapunicu, reklamu, poster za pokojni Omega sat.

VERA: Sofija, dosta.

DAVID: Kada odrasteš, shvatit ćeš što je biznis.

SOFIJA: Nisam ja neka curica.

DAVID: Realno, jesi.

SOFIJA: Ja ti izgledam kao curica?

DAVID: Mlada si.

SOFIJA: Mlada sam, to je jedno. Curica, to je drugo.

VERA: Pusti je. To su Sofijini tipični ispadi. Naučit će.

Sofija se izbelji. Pobunjeno se povlači u sobu.

S druge strane pozornice Vera i David se smijulje. Počnu se ljubiti i svlačiti na kauču.

Do Sofije dopiru zvukovi Verinog i Davidovog hihotanja, a potom i uzdaha. Sofija stavlja slušalice. Zatvara oči. Opušta se. Ruke i noge su joj kao od gume. Ustaje. Njiše se u ritmu glazbe. Pleše i skače po cijeloj sobi.

11.

Toma gleda projekciju zrnate noćne snimke kamerom.

Iza njeđa u ravnoj liniji sjedi Kor Y. Nitko se ne miče. Svi promatraju Tomu dok on hipnotizirano gleda snimku. Zumira se Sofijin prozor. Sofijina silueta. Sofija pleše.

Prvo se samo njiše. Zatim pleše sve agresivnije. Počne skakati i ludovati. Sva se uspuše.

Pogleda prema prozoru. Razgrne zastor, shvativši da ju je netko gledao. Gleda u smjeru snimatelja, voajera. Smješka mu se. Brzo navuče rolete.

Toma opsesivno ponavlja taj prizor. Ne može prestati. Ustaje. Približava se projekciji. Svjetla ga prekrivaju. On kao da nestaje u snimci.

Zaustavlja prizor Sofijinog osmijeha. Podiže ruku prema platnu. Ruka mu zadrhti.

KOR Y:

Trebalo bi otvoriti prozore.

Toma nije vidio svjetlo danima.

Tjednima.

Tjedni se protegnu u mjesece.

Mjeseci u godinu.

Godine u desetljeća.

Mračno je.

Kao u tamnici.

Tamnica života, ti, ru, ri, ru. (*Melodija iz Zone sumraka*)

Fali mu života.

#YOLO

Fali mu vjere.

Fali mu prijatelj.

Kojeg je odveo u smrt.

Fali mu vanjskoga svijeta.

Toma ne treba vanjski svijet.

Vanjski svijet ne treba Tomu.

On gleda svoju miss.sophie2000.

Ona je njegovo svjetlo.

Ona je njegov opijum.

Dnevna doza mazohizma.

Patetično.

miss.sophie2000 je snimila video O dečku koji je digao ruku na sebe L.

Gledao.

Gledala samo do 2:32.

Dislajkao.

Hejtao.

Bože, kamo ide ovaj svijet?

Toma se pali na klinku.

Pervetit.

Vječni pubertetlija.

Tomu ništa ne znači Jankova smrt.

Toma je eksploator tuđe nesreće.

Lešinar živi na žudnjama mrtvog prijatelja.

Voajer.

Luzer.

Nevjerni Toma sije nesreću.

Uništava sve što takne.

Što on uopće može postići?

Nekad je djelovao kao da može nešto.

Nekad je djelovao perspektivno.

Bio je peti na rang listi.

Što ti to danas vrijedi.

Mogao je postići nešto.

Nije postigao ništa.

Svatko se treba uhvatiti za neki cilj.

Stvaranje.

Pisanje.

Startup.

Obitelj.

Public Relations.

Revolucionarno djelovanje.

Human Resources.

Tehnološke inovacije.

Politički angažman.

Za Boga.

Treba poslati CV na minimum 156 adresa.

Urediti ga u Europassu.

Plava je dosadna boja.

Svaki je drugi natječaj namješten.

Nije baš svaki, svaki.

Mora biti nekakve pravde.

Ovo je Banana Republika.

Tko se trudi, uspijet će.

Toma neće.

Izaziva mi gađenje.

Sažaljenje.

Ja se bar trudim, a on –

Ja bar nešto želim, a on –

Ja bar nečemu težim, a on –

Ja sam mislila da sam ja epic fail, ali –

On, on, on, on –

On nasjeda na maloljetnicu.

Toma nju čak ni ne poznaje.

Toma s njom nije ni razgovarao.

Ona je Tomina bolesna projekcija.

Toma, stalker!

Ona je samo jedna klinka.

Toma je isto samo jedan klinac.

Vječno dijete.

Toma nikad neće odrasti.

Toma nikad neće postati čovjek.

Toma nikad neće ništa.

Što Toma može napraviti?

Mnoge je već uništio.

Mnoge uništava.

Najviše sebe.

On može samo klikati.

Sliniti.

Na *repeat*.

Drkati.

Patiti.

Na *repeat*.

Ležati.

Kmečati.

U *loopu*.

Nema mu pomoći.

Ili ima?

Ma nema.

Možda ipak.

Ma, pogledaj ga.

TOMA:

Što vi želite?

Tišina.

KOR Y:

On nas nešto pita.

TOMA:

Što vi želite?

Prestanite.

KOR Y:

Sigurno se pitaš ima li ovo smisla.

TOMA:

Ostavite me.

KOR Y:

Ne možemo.

TOMA:

Bilo je dosta.

Šutio sam, ali više neću.

Nestanite.

KOR Y:

Još si živ.

Ponekad je preteško.

Svi ti pritisci.

Ta očekivanje.

TOMA:

Vi niste tu.

To je sve u mojoj glavi.

To nije stvarno.

KOR Y:

Što je stvarnost?

Iluzija.

Nešto kao Matrix.

Simulacija.

Ili je sve stvorio Bog?

Inteligentni dizajn.

Kozmički kaos.

Produkt tvoga uma.

Tko si ti?

Tko sam ja?

Tko smo svi?

TOMA:

Šutite, šutite, šutite!

KOR Y:

Ne možemo.

Ti nemoj nikome pričati o nama.

Neće ti vjerovati.

Kao ni tvojoj mami.

TOMA:

Ovo nema veze s njom.

KOR Y:

Sit gladnom ne vjeruje kao ni zdrav bolesnom.

TOMA:

Ja nisam bolestan.

KOR Y:

Toma, što ćeš sa sobom?

Toma gleda u projekciju zamrznutog Sofijinog videa.

12.

Sofija je u pidžami. Roza kratke hlačice i majica na među. Mota se oko stola, ometajući Veru i Davida. Davidu je neugodno. Pogledava Sofiju krajikom oka.

SOFIJA: Moj video O dečku koji je podigao ruku na sebe je viralan.

VERA: Sofija, zakasnit ćeš u školu.

SOFIJA: Škola počinje u 10.15. Nemamo prva dva sata. Mišolika je bolesna.

DAVID: Tko je Mišolika?

SOFIJA: Profa iz matke.

DAVID: Svako malo nemate prva dva sata.

SOFIJA: Ti svako malo nemaš probu.

DAVID: Nema Atila.

SOFIJA: Lik se zove Atila.

DAVID: Mađar. On je nova kazališna nada, režirao je u berlinskom Schaubühneu.

VERA: Sofija, ajde u sobu, čitaj lektiru ili nešto.

SOFIJA: Pročitala sam.

VERA: Radi nešto konstruktivno.

Sofija zauzima centralnu poziciju za pripovijedanje. Dramatično ustaje.

Vera blago negoduje.

David joj rukom signalizira da pusti Sofiju da govori.

SOFIJA: Sinoć mi se dogodila čudna stvar. Slušam ja u svojoj sobi Rihannu. Rasplešem se. Skačem. Približim se prozoru, kad ono neki tip s ceste bulji u mene. Onako, srednjeg izgleda. Ni lijep, ni ružan. Visok. Mršav. Nešto manje od trideset, rekla bih. Nije bogznašto. Mislim, nije za mene ofkors, po svemu se čini prosječan. Pogledam ga malo bolje. On ne samo da bulji, nego me snima. Imala sam ja već takvih iskustava. Pratili su me neki frajeri. Slali svašta škakljivo u *inbox*. Da ne pričam o klincima iz škole. Nema dobne granice za napaljenost. Sinoć je bilo drukčije. Nije me nitko dosad snimao. Onda sam se sjetila. Tog istog tipa sam vidjela neki dan kod školskog. Na zidiću. Gledao me je. Pokušao mi je prići, ali nije se usudio. Bio je sav ukočen, preplašen. Skroz patetično: netko se prikroda, snima te, žudi za tobom kao za nečim nedostižnim, mašta o tebi, gleda tvoje videoklipove, fotografije, želi ti se uvući pod kožu, beskraino P A T I za tobom, a ne može ništa.

DAVID: Trebala bi ga prijaviti.

SOFIJA: Lud je za mnom. Neću ga zato prijavljivati.

VERA: Jesam ti ja govorila da ćeš s tim tvojim objavama navući budale i perverznejake. David ti dobro kaže. Prijavi dok ne bude kasno.

SOFIJA: Ništa čudno, tip se pali na mene. Ni prvi ni zadnji.

VERA: Kasnim na sastanak. Razgovarat ćemo o ovome kasnije, Sofija.

Vera se pozdravlja s Davidom. Poljubi ga. Odlazi, dva u nezvjerena. David gleda Sofiju. Kada ona uhvati da je odmjerava, David zauzme distanciran stav.

DAVID: To ti je ozbiljna stvar. Kolegicu iz ansambla, znaš Marijanu Lalić koja je glumila u *Ponorima strasti*, neki ju je manijak mjesecima proganjao. Provalio joj je u stan. Razbacao donji veš po krevetu. Ništa nije uzeo. SOFIJA: Ti se brineš za mene.

DAVID (*Zbuni se*): Da... Normalno da da.

SOFIJA: To je lijepo.

DAVID: Ti si premlada da bi se tako izlagala po Internetu.

SOFIJA: Svi imaju Instagram, Youtube, Twitter, Facebook, Snapchat, Tumblr, Pinterest. Neću valjda nestati sa scene.

DAVID: Sofija, moraš se čuvati. Taj tip može biti opasan.

SOFIJA: Pitam se kakav je.

DAVID: Smuca se po igralištu i snima te iz grmlja.

SOFIJA: Nije bilo grmlja.

DAVID: Ne želim da odeš u krivom smjeru. Htio sam ti reći i za video o dečku koji se...

SOFIJA: Nemoj sada i ti.

DAVID: Što?

SOFIJA: Osuđivati.

DAVID: Ne treba ti to u životu.

SOFIJA: Stavim jedan jedini ozbiljniji video i odmah nastane frka.

DAVID: Ispada kao da si nesreću tog dečka pretvorila u senzaciju.

SOFIJA: Nisam htjela senzaciju.

DAVID: Stvarno nisi?

David ustaje. Približi se Sofiji. Govori joj intimno, u povjerenju. Mješavina očinske pažnje i muške naklonosti.

Ona ga načas gleda kao da joj je high school crush, dva ozarena.

DAVID: Sofija, ti si posebna. Vidim u tebi velik potencijal za nešto bolje od svega ovoga. Ne moraš se hraniti

pogledima nekih sumnjivih likova. Ne moraš se ovako promovirati. Taj koji viri iza ugla tebe ne zaslužuje ni pogledati. Za tebe je nešto bolje. Zrelije.

SOFIJA: Nisam ti više curica.

DAVID: Jesi, ali –

Sofija eksplodira i promijeni boju lica. David pokušava doći do riječi, ali ne uspijeva.

SOFIJA: Ako sam curica, zašto si onda tako ljubomoran? Priznaj, ljubomoran si zbog stalkera. Ljubomoran si jer me gledaju. Samo se tješiš da sam curica. To jedino mama misli. Ona bi htjela biti mlada pa joj smeta odrasla kći. Kad ono, stiže menopauza. Na vratu ima bore. Oko očiju isto. Sve češće nosi dolčevite. Ona se osjeća mladom jer je s tobom. Ti si joj udahnuo mladost, te brije. Žene srednjih godina to rade. Sve ja kužim. S mamom si iz poštovanja, iako te ona više ne privlači. Mama je stvorila tvoju glumačku karijeru. Ona ti je dala te glupave uloge u sapunicama. Sve je tvoja Vera lijepo isproducirala za tebe. Malo *Ponora strasti*. Malo si se probio do kazališta. Malo reklamice, malo vođenje nekoga eventa i eto Davida zvjezdice. Sada ti je žao ostaviti je jer je toliko učinila za tebe. Ti si njena marioneta. Nitko ne želi biti tuđa marioneta, pa čak ni jedan glumac. Ja dobro vidim kako ti mene gledaš. Drukčije nego nju. S više strasti. Ne moramo se oboje pretvarati da nema nešto među nama. Smeta ti što me drugi žele i što mi šalju svakakve ponude u inbox dok ti sjediš prekrštenih ruku. Smetalo ti je što me onaj lik proždire i snima iza ugla. To je ipak nekakav izraz žudnje, a ti ne možeš ništa. Govoriš mi sve te slatke lijepo upakirane riječi, a, kao, ja sam ti i dalje, nakon svega, curica. Barem jednom prestani glumiti, Davide.

DAVID: Ti jesi dijete.

Sofija se pred njim počne svlačiti. On je šutke promatra, kao da se radi o svečanom ritualu.

SOFIJA: Ovako ne izgleda dijete. Gledaj. Smiješ samo gledati.

Sofija stoji pred njim, potpuno naga. On i dalje gleda, ne

zna bi li je dotaknuo ili ne. Kada krene prema njoj s rukama, ona napravi korak unazad.

SOFIJA: Što sam ti rekla?

David se povuče. Gleda Sofiju.

SOFIJA: I dalje sam ti curica?

Tišina. Sofija se odijeva.

13.

Branimir zalazi kod Tome u ono što je postalo Tomina, ali i Branimirova tamnica. Ne zna se komu je lošije.

Branimir, sav slab i uspuhan, pomalo tetura i bazdi po alkoholu. Svaka mu rečenica predstavlja napor. Danima nije propisno jeo, kao ni Toma koji je blijed, neispavan, nervozan.

U susjednoj prostoriji, na sceni u desnom kutu, uz njen sam rub, nalazi se Ivan koji više nije u svojem snažnom izdanju.

Pijan i/ili pod utjecajem žešćih opijata leži na podu. Bunca nerazumljivo samo za sebe. Oko njeđa su pljeskavice iz Mrkša Grilla.

U pozadini se čuje glas spikerice s televizije. Random vijesti.

BRANIMIR: Ajde, pogledaj malo vijesti sa mnom. Ti ni ne znaš što se događa u zemlji. Govore da će možda zabraniti petokraku.

TOMA: Čemu gledaš identične vijesti na tri kanala svaki dan.

BRANIMIR: Nisu identične. Na komercijalnim televizijama su protuhrvatske.

TOMA: Svejedno.

BRANIMIR: Tebi je sve svejedno. Sve isto. Dosadno. Ništa ti se ne da. Trgni se. Barem nešto pojedi, ne moraš gledati ništa. Ivan je naručio pljeskavice iz Mrkša Grilla i ima tri gajbe piva, dvije litre nekog istarskog vina, šta o'š, biraj.

TOMA: Mrkša Grill je užas.

BRANIMIR: Nisi ništa jeo. Je li' su te na tom neoboljšević-kom fakultetu učili da meso nije dobro pa si u međuvremenu postao vegan?

TOMA: Ni ti nisi jeo.

BRANIMIR: Rekao sam ti.

TOMA: Stari, moraš jesti. Još piješ na prazan želudac.

BRANIMIR: Lako za mene. Ja sam na odlasku. Još malo pa – cap. *Dead. Ceased to be.* Ti si mlad, a ponašaš se ovako, kao da su ti vampiri isisali energiju. Ne znam što ima s tobom. Samo šutiš. Zatvaraš se u sobu. Proživljavaš taj neki svoj... kako se to zove... „unutarnji život“. Što se više otuđuješ, to će ti biti gore. Nećeš gledati vijesti. Nećeš se družiti. Misliš da je samo tebi najgore. Nisi vidio Ivana. Žena ga ostavi, pođe za drugoga. Odu kvragu umjetna plodnja i dijete, a on se junački nosi s tim.

TOMA: Valja se pijan po podu.

BRANIMIR: Toma, želim znati što je u toj tvojoj glavi...?!

TOMA: Ništa, stari.

BRANIMIR: Ja ti imam uši i na leđima. Jedan klinac da mene može prevariti, a u ratu nisu mogli. Što radiš po cijele dane i noći zatvoren u sobi? Zašto se zaključavaš? Ne mogu ni ja spavati, samo da znaš. Ne pomažu mi više ni Cerson ni šljivovica. Sinoć čujem ja zvukove iz tvoje sobe. Šapćeš. S nekim razgovaraš. Pustio sam te. Možda razgovaraš s nekim iz Toronta na onom čudu, Skypeu. Poslušam ja bolje. Tišina s druge strane. To ti sam sa sobom razgovaraš.

TOMA: Činilo ti se.

BRANIMIR: Možda sam lud, ali toliko lud nisam. Znam ja dobro što to znači. Kod tvoje mame je bilo isto tako. Nije mi na početku ništa htjela reći o glasovima, o tim nekim pjesmama koje su joj žuborile po glavi. Sve dok jednog dana nije postalo nepodnošljivo. Ti si bio još mali. Imao si sedam godina. Ne znam sjećaš li se, Ivan se sjeća kroz maglu. Tada smo živjeli tamo, kod Milinkovića. Tvoja mama mi je govorila da je neki ljudi prate. Stalno se osvrtao oko sebe. Vikala je. Plakala je. Jecala. Čupala kosu. Nije mogla otići ni do marke-

ta, mislila je da su obični prolaznici progonitelji koji bilježe što ona radi. Mislila je da je kažnjavaju jer ona svima nosi nesreću. Vjerovala je da je nesreću prenijela na sve nas. Tog dana imala je najgori napadaj. Rušila je sve oko sebe. Ja sam je pokušao obuzdati. Ona je bježala na balkon. Sjećaš se, taj je stan imao onaj balkon s cvijećem. Htjela je skočiti. Riješiti se muke. Derala se: „Što želite od mene?“ A nikoga oko nje. Ja sam je držao čvrsto koliko sam mogao jednom rukom. Drugom sam zvao hitnu. Ti si sve to gledao. Miran. Bez ikakve reakcije. Ivan je bio u školi. Znam da si me mrzio jer sam predao mamu „zlim stričecima iz bolnice“. Nisam mogao ništa drugo. Moja Teodora. Dugo sam se krivio zbog svega. Tražio sam uzroke i smisao. Pitaš se zašto je tako ispalo. Ne znam više ni sam. Bilo je tu puno toga lošega, sine moj.

TOMA: Nikad me nisi nazvao „sine.“

BRANIMIR: Nisam?

TOMA: Tako si uvijek zvao Ivana.

BRANIMIR: Oprosti mi. Nije bilo namjerno.

TOMA: Valjda.

BRANIMIR: Nisi mi odgovorio na moja pitanja.

TOMA: Ne mogu.

BRANIMIR: Zbog njih? Tih ljudi? I tebi se prividaju?

TOMA: Ne mogu ti ništa reći.

BRANIMIR: Molim te, sine.

TOMA: Jedna tvoja ispovijed i očekuješ da odjednom imam povjerenje u tebe.

BRANIMIR: Iskreno te molim. Želim ti pomoći. Neću dopustiti da se sve ponovi.

TOMA: Ti i dalje ne posjećuješ mamu.

Branimir se slomi. Plače kao dijete. Loše mu je. Teško diše.

TOMA: Nemoj plakati. To je tužan prizor.

BRANIMIR: Bojim se. I ti se bojiš.

TOMA: Ti nisi bio nijedan jedini put. Ja sam barem –

BRANIMIR: Nisi mi ni o tome htio govoriti. Kakva je. Ima li

više sijedih od mene, ako je to ikako moguće. Je li sva uvenula. Je li joj lakše. Misli li na mene.

TOMA: To moraš sam saznati.

BRANIMIR: Ti mene mučiš. Reci mi samo jednu stvar. Mrzili me?

TOMA: Ne mogu ti reći.

BRANIMIR: Mrzi me. Ne želi me vidjeti.

TOMA: Stari, prestani.

BRANIMIR: Znao sam.

TOMA: Prestani.

BRANIMIR: I ti, i ona, oboje me mrzite.

TOMA: Ne mrzim te.

Neugodna šutnja. Toma dugo traži riječi.

TOMA: Nekad mislim da je bolje što mama ne vidi sve ovo. Ovaj naš život. Moj život.

BRANIMIR: Ti si još stigneš pomoći. Posložiti život. Dovoljno si mlad. Učini to zbog nje.

TOMA: Ona ionako ničega nije svjesna.

BRANIMIR: Nemoj tako.

TOMA: Ti, kao, znaš?

Branimir zašuti. Skrene pogled.

TOMA: Sam si rekao, ovdje se svatko razboli. Ti si izabrao da odrastamo u našoj zemlji. Nisi mogao znati, nije nitko. Ali, ovdje je teško odrastati. Posložiti život, to je pravo umijeće.

BRANIMIR: Negdje sam pogriješio. To je do mene, znam.

TOMA: Nemoj govoriti gluposti, tata.

BRANIMIR: Do mene je.

Branimir se hvata za srce. Sav je crven u licu. Nema zraka. Toma ga gleda zabrinuto.

TOMA: Stari! Jesi li dobro?

BRANIMIR: Dobro sam, dobro. Ostale su ti pljeskavice na stolu. Ajde, jedi.

Branimir teško diše. Toma pojuri do Ivana. Ivan je sada već potpuno razbijen.

TOMA: Starome je loše.

IVAN: Sve je u Božjim rukama, nevjerniče Toma. Ušuškaj me dekicom. Plavom.

Toma ostaje sam nasred scene. Oko njega se okuplja Kor Y.

KOR Y:

Sam si.

Sam samcat.

Neke su osobe sklone destrukciji.

I autodestrukciji.

Baš kao ti.

Sve što takneš, uništavaš.

Sve se oko tebe raspada.

Na kraju ostaješ sam.

Samoća je dobra u manjoj dozi.

Introverti pune baterije u samoći.

Veći periodi samoće nisu ni za koga.

To nije zdravo.

To nije ljudski.

Čak ni za tebe, Toma.

Trebam te žaliti.

Moliti se za tvoju izgubljenu dušu.

Ili ipak ne?

Nevjernik bez ikakvog uporišta.

Toma bez snova.

Propali student.

Odraslo dijete.

Apatičan.

Nebitan.

Pasivan.

Bez nadanja.

Bez kičme.

Bez ičega neopipljivog.

Bez ičega opipljivog.

Nemaš ništa.

Nada.

Niente.

Nula.

TOMA:

Tko ste vi da mi sudite?

KOR Y:

Je l' to neki hrvatski hit?

Nešto kao pčela u žlici čaja dok gubi dah.

Ti si luzer.

Izgubljeni slučaj.

Patiš kao Werther.

Kao pubertetlija.

Njeguješ svoju fiksaciju.

Nezdravu opsesiju.

Mračni predmet žudnje.

Svoj grešni užitak.

Instagram djevojčicu.

miss.sophie2000 nije za tebe.

Ti se stvarno nadaš.

Čemu?

Proučavaš njen život.

Klipove.

Fotografije.

#nofilter

#nomakeup

Drkaš na nju, Toma?

Koliko ti ono imaš godina, frajeru?

Dvadeset i i ... ?

Osam?

Dvadeset i osam!

Skoro tri banke, čovječe.

Gledaš klinku po Internetima.

Jedno je teen porn.

Drugo je tvoja opsesija.

Trebao bi naći odraslu djevojku.

Trebao bi jednog dana osnovati obitelj.

Ne moraš imati obitelj ako nećeš.

Obitelj je temelj društva.

Kako za koga.

Možeš imati prijateljicu s povlasticama.

Nabrij se u teretani.

Odi na dejt.

Trebaš imati više ljubavnica.

Više strastvenih avantura.

Dugotrajnu romantičnu vezu.

U krajnjem slučaju možeš platiti kurvu.

Više njih.

Možda otkriješ i da si gay.

Gay is O.K.

Ti više voliš tu klinku.

Lakše je samo gledati.

Snimati iz ugla.

Skrivati se.

Patiti.

Baš voliš patiti.

Ima li to smisla?

Ima?

Nema?

Ima?

Nema?

Ima?

Nema?

Ima?

Toma sjeda nasred scene u zgrčeni položaj. Više se ni ne pokušava sabrati. Bunca.

Kor nastavlja žamoriti nerazumljivo.

14.

Sofija, David i Vera (upravo tim redom) sjede na kauču koji je za dlaku pretjesan za njih troje. Svejedno se stišću i gledaju dosadnu emisiju o morskim algama. Vera gricka čips od jabuke ili nešto tomu slično. Sofiji je milo što sjedi pokraj Davida. David se meškolji u nelagodji. Na svojoj vesti pojavile su se fleke znoja.

VERA: Koja dosada na telki.

DAVID: Ovo plavetnilo mora relaksira.

SOFIJA: Isuse Bože, još nam samo fale Plodovi zemlje.

VERA: Davide, zaboravila sam ti reći. Oleg je dobio masne pare za novi film. Ratna drama. Trebat će mu glumac. Neki fit frajer za vojnika 3.

DAVID: Taj sam.

Vera pogladi Davida po ruci, više na majčinski način. Istovremeno, Sofija se gurka uz Davida, uživajući u spontanom dodirima njihovih koljena i ruku. David je toga svjestan. Krajičkom oka pogledava Sofiju, i sam ne zna što bi o tome mislio.

Vera prebacuje programe.

SOFIJA: Ja te ne vidim kao vojnika 3.

DAVID: Znam, trebam izgubiti koju kilu.

SOFIJA: Vojnici su grubi, neotesani.

DAVID: Mogu se glumački transformirati.

SOFIJA: Svi te pamte po Ponorima strasti.

Sofija „strasti“ izgovori strastveno, stisnuvši se još uz Davida. David se nakašlje.

SOFIJA: Ti si stvoren za uloge ljubavnika.

DAVID: To nije moja primarna aspiracija.

VERA: Što fali sapunicama? Platile su ovaj *Ultra High Definition* ekran.

DAVID: Ništa, samo...

VERA: Ti se sramiš. To što ja proizvodim sada ti je ispod časti.

DAVID: Vera, ti si poduzetna žena. Ja cijenim tvoj rad.

Vera se pokunji. Sofija likuje.

SOFIJA: David se očito boji biti u dosluhu sa svojim unutaršnjim „ja.“

VERA: Što bi ti to sad značilo?!

SOFIJA: Nijedan čovjek ne bi trebao imati barijere.

DAVID: Nemam ja barijere.

SOFIJA: Tko previše drži u sebi, eksplodira. Tko nešto želi, a ne može dobiti, počinje osjećati nemoć. Gnjev. Frustraciju. Davide, zvuči poznato?

VERA: To je nešto iz zadačnice iz hrvatskog.

SOFIJA: Iz života. Pojedinci mogu samo gledati, a htjeli bi nešto više.

VERA: Sofija, ti opet o tom *stalkeru*.

SOFIJA: Ne radi se o njemu. Ima više njih koji nešto žele, a boje se.

DAVID: Trebala bi s nekim porazgovarati o tome. To postaje nezdravo.

SOFIJA: Preporučuješ mi svoje fensi psihoanalitičke seanse?

VERA: Što se događa?

SOFIJA: Neka ti David sve ispriča. Ili neka odglumi pa da zaradi pljesak usput.

Vera ustaje. Gleda čas u Sofiju, čas u Davida.

SOFIJA: Onda ću ja.

DAVID: Nemoj izvoditi scene.

SOFIJA: Nije to glumačko proživljavanje ili neki *shit*. Slijedi istina.

DAVID: Sofija, nemoj.

SOFIJA: Nećeš me usutkavati. Nisam ja curica. Ti dobro znaš da nisam.

DAVID: Nećemo opet o tome.

VERA: Pusti je.

David se uskomešao. Vera postaje napeta. Prekrižila je ruke. Lice joj je u grču.

SOFIJA: Ako sam curica, zašto si me malo prije pipao? Gmižeš po meni dok mama sjedi kraj tebe. Sick.

DAVID: Sofija, ne izmišljaj. Ti si –

SOFIJA: Onoga jutra –

DAVID: Dosta!

SOFIJA: Kada je mama otišla –

DAVID: Prestani!

VERA: Pusti je da dovrši.

SOFIJA: Kada smo ostali sami –

DAVID: Vera, ona će sada sve izokrenuti.

VERA: Sofija, reci.

SOFIJA: Ti si jasno dao do znanja da nešto želiš sa mnom.

Te tvoje slادنjave riječi. Ti si posebna. Ti imaš potencijala za nešto više. Ti si za nešto bolje. Zrelije. Kada sam stajala pred tobom, krenuo si s rukama prema meni. Ne pretvaraj se sada da nisi. Morala sam te spriječiti... Inače... Tko zna...

VERA: Davide, je l' to istina?

DAVID: Nije bilo tako. Sve je izokrenula. Ona izmišlja. Ima bolesnu i iskvarenu maštu. Sama se nudi i izlaže svima. Stala je pred mene i počela se svlačiti. Ja nisam ništa, vjeruj mi, nisam je ni dotaknuo. Vera, nešto nije u redu s njom.

VERA: Nećeš tako govoriti o mojoj kćeri. Odlazi. Gubi se.

DAVID: Moliim te.

VERA: Dosta.

DAVID: Vera...

Vera pokaže Davidu da ide. David se, nakon kratkog oklijevanja, pokupi i ode. U pozadini se vrte reklame.

Vera i Sofija šute neko vrijeme. Sofija je povrijeđena.

SOFIJA: Ništa od vojnika 3.

VERA: Što je to bilo, Sophie?

SOFIJA: Sada barem znaš s kim si imala posla.

VERA: Jesi li se skidala pred njim?

Sofija šuti. Vera duboko uzdahne, shvativši to kao „da.“

VERA: A on, je li nešto pokušavao?

Sofija i dalje šuti.

VERA: Moraš mi reći.

SOFIJA: Sve znaš.

VERA: Trebale smo ranije razgovarati.

SOFIJA: Nisi me ozbiljno shvaćala.

VERA: Neću dopustiti da te bilo tko povrijedi.

SOFIJA: Navikla sam na hejt. Dobivam ga svaki dan na netu.

VERA: Nemoguća si. Moraš se paziti. Primiri se, ugasi te svoje profile –

SOFIJA: Ne smijem nestati.

VERA: Nećeš nestati. Samo ćeš normalno živjeti.

SOFIJA: Ne, mama, to bi bio kraj, moj društveni suicid, kata-faking-strofa.

VERA: Ne trebaš se stalno dokazivati pred Davidom, pred cijelim svijetom, pred kojekakvim... sumnjivim likovima. Što će ti taj kaos u životu? Ti klikovi, lajkovi, to izlaganje na sve strane, ta vječna borba za komadić tuđe pažnje.

SOFIJA: Što da drugo radim?

VERA: Sigurno postoji nešto drugo u čemu si dobra.

SOFIJA: Ne znam u čemu sam dobra. Bez mojih profila, mene nema.

VERA: Ti nisi samo *miss.sophie2000*.

SOFIJA: Tako nešto mi je David govorio. Koji lažov! Možda ja uopće nisam posebna. Možda sam ja upravo to, *miss.sophie200*. Krpice i šminka. Ništa ozbiljno. Ništa

bitno. Uveseljavam *followere beauty haulovima*. Vadam iz vrećice promo kozmetiku. Svi gledaju kako šminkam kapke i usne jer je to od ogromnog značaja za cijeli svijet. Ili kako se smijem u kameru i radim *squattove* u tajicama. Ne zato što žele oblikovati gluteus, nego zato što su napaljeni. Svi šeraju, klikaju, lajkaju taj totalno kul sadržaj i nitko od mene ne očekuje ništa više. Za mnom dahću luzeri i snimaju me iz prikrajka, a meni to treba nešto značiti. Kao, uspjela sam. Već danima nema onog *stalkera* koji se motao oko kuće i ja se pitam gdje je. Da nije i on kao David pomislio da sam glupa curica i odustao od mene. Ja se, zamisli, brinem. Kako jadno.

VERA: Pusti njega. Pusti Davida. Jednom ćeš se svidjeti nekom normalnom.

SOFIJA: Kao da je ovo svijet normalnih ljudi.

VERA: Ne kažem da jest, ali još si mlada. Vidjet ćeš.

SOFIJA: Misliš, ja sam još curica.

VERA: Ne. Ti si mlada žena.

Sofija se gorko nasmiješi.

15.

Kor Y pleše u noćnom klubu Limb. Reflektori bljeskaju. Toma stoji nasred scene. Pokušava se snaći u kaosu. Negdje, u nekom skrivenom kutku, primjećuje Sofiju.

Sofija ne pleše. Samo sjedi i tipka po mobitelu, osvijetljena zaslonom. Zamišljena.

KOR Y:

Svi se zabavljaju, a ti samo gledaš.

Sam si.

Trebao bi se i ti zabavljati.

#klabing

Cuga.

Plesnjak.

Opuštanje kočnica.

Pitaš se ima li sve ovo smisla.

Nema.

Ili ima?

Nema?

Ima.

Nema.

Ima.

Nema.

Pitaš se ima li mjesta za tebe.

Postoji li plan.

Postoji li nešto više.

Nešto kao Bog.

Nešto kao viša sila.

Neki smisao.

Nema smisla.

Ima.

Nema.

Za tebe nema.

Tebi je klinka smisao.

Ti je opet gledaš.

Toma, *stalkeru!*

Mogao bi se zabavljati.

Have fun.

Relax.

Have a good time.

Mogao si svašta.

Pobuniti se protiv sistema.

Biti dio sistema.

Biti na vrhu.

U roku diplomirati.

Posjetiti Pariz, London, New York.

Raditi u korporaciji.

U državnoj službi.

U nevladinoj organizaciji.

Otkriti Boga.

Učiniti oca ponosnim.

Uzeti onaj posao.

Napraviti nešto.

Stvarati.

Biti koristan.

Mogao si biti bilo što.

Gradski službenik.

Obiteljski čovjek.

Koristan član društva.

Privrženi partner.

Filozof/publicist.

Aktivist.

Jamac za kredit.

Patriot.

Nešto.

Bilo što.

Život je pun mogućnosti.

Ti si živ.

Uzalud.

Kradeš Bogu dane.

Ti opet gledaš nju.

Proždireš je.

Tako izgleda pogled junfera.

Pogled vječnog pubertetlije.

Tako izgleda frustracija.

Tvoja virtualna Lolita.

Ne možeš je imati.

#tugica

Ne možeš je dotaknuti.

Bol.

Weltschmerz.
Ona ti je sve.
Zbog nje piješ *matcha latte*.
Ti samo stojiš.
Samo je gledaš.
Daj odrasti već jednom.
Napravi nešto.
Nađi neki cilj.
Meditaciju.
Relaksaciju.
Gym.
Isusa Krista spasitelja.
Tekmaaa, tekmaaa!
To ti je sve od previše ekrana.
Od crnih misli.
Truje te ta literatura.
Besmisao.
Manjak zraka.
Manjak svjetla.
Smrt je svuda oko tebe.
Trebati Bog.
Full time job.
Trebati malo cuge.
Trebati se opustiti.
Osvijestiti.
Ti je i dalje gledaš.
Jedino to možeš.
Što si dosad uradio, ništa.
Što imaš, ništa.
Život je dar Božji.
Carpe diem.
#klabing
Život je *shit*, ali svejedno.

Gledaj naprijed.
Ne gledaj u nju.
Ti odgovadaš.
#onokad ti zvoni alarm, a ti stišeš snooze.
Sve si uništio.
Ništa nemaš.
Prokrastinatoru.
Mladi su budućnost.
Što se ne može reći za tebe.
Ti si sramota.
Propast.
Raspad sistema.
Genetski otpad.
Stojiš kao ukopan.
Ne mičeš se.
Toma kukavica.
Toma nevjernik.
Toma luzer.
Toma *stalker*.
Toma nesretnik.
Želiš li biti živ?
Jesi li uopće živ?
Jesi?
Nisi?
Jesi?
Nisi?
Jesi?
Nisi?
Jesi?
Nisi?
Jesi?
Nisi?

Toma se osvrne oko sebe. Ugleda Janka u Koru Y koji ga motri s odobravanjem.
Toma se ohrabri. Stane ispred Sofije. Srce mu želi iskočiti iz grudi.

Sofija podigne pogled s mobitela. Gleda u Tomu, kao da ga je prepoznala i kao da joj je odjednom sve jasno.
Toma gotovo hipnotizirano gleda u nju. Sofija odlaže mobitel na stol. Iz Tome ne izlaze riječi. Tek plitki zvuci disanja. U pozadini trešti loša elektronska glazba.
Koru Y se umirio i utišao. Postao je pasivna publika Tomine sudbine.
Sofija naglo ustaje. Stane ispred Tome, koji je i dalje paraliziran.
Nakon što ga dobro promotri, mimoide se s njim, kao da je proziran.
Trkne ga u prolazu.

#KRAJ